

Arrest

**nr. 208 365 van 29 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX**

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 ST. TRUIDEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en samen X als wettelijke vertegenwoordigers van X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekster en de vierde verzoekster, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 14 december 2009 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 21 december 2010 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 60 695 van 29 april 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekster en de vierde verzoekster.

Op 15 maart 2010 en op 9 mei 2010 dienen de eerste verzoekster en de vierde verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 5 oktober 2011 worden deze aanvragen ongegrond bevonden.

Op 17 mei 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 12 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de vierde verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 28 oktober 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 31 januari 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 15 februari 2012 dienen de eerste verzoekster en de tweede en de derde verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 15 maart 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 20 februari 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 24 september 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt ten aanzien van de derde en de vierde verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 27 maart 2012 wordt aan de eerste verzoekster en de tweede en de derde verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 10 april 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 26 juli 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 17 oktober 2012 is de derde verzoeker zonder verzet vertrokken.

Op 23 november 2012 dienen de eerste verzoekster, de tweede verzoeker en de vierde verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 13 september 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt hen tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 18 februari 2016 wordt ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arresten met nrs. 163 056, 163 058, 163 064 en 163 067 van 26 februari 2016 en nr. 163 308 van 29 februari 2016 beveelt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissingen. Nadat deze beslissingen op 4 april 2016 worden ingetrokken, verwerpt de Raad bij arresten met nrs. 169 222, 169 223, 169 224 en 169 225 van 7 juni 2016 en nr. 169 392 van 9 juni 2016 de beroepen tot nietigverklaring van deze beslissingen en heft hij de bevelen schorsing op.

Op 18 februari 2016 wordt de derde verzoeker en vierde verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Bij arresten met nrs. 163 056, 163 058 en 163 067 van 26 februari 2016 verwerpt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vorderingen tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissingen. Nadat deze beslissingen op 4 april 2016 worden ingetrokken, verwerpt de Raad bij arresten met nrs. 169 223, 169 224 en 169 225 van 7 juni 2016 ook de beroepen tot nietigverklaring van deze beslissingen.

Op 13 mei 2016 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 20 september 2017 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard, aan eerste tot derde verzoekende partijen ter kennis gebracht op 22 september 2017 en aan vierde verzoekster ter kennis gebracht op 23 september 2017. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mevrouw de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.05.2016 werd ingediend door:

S., K. (N° R.N. ...) Geboren op (...)1970

+ echtgenoot: S., A. (N° R.N. ...) Geboren op (...)1965 (dossier dvz: 6546392)

+ meerderjarige zoon: S., A. Geboren op (...)1997 (dossier dvz: ...)

+ schoondochter: S., M. Geboren op (...)1990 (dossier dvz: ...)

en haar zoon (minderjarig): S., A. Geboren op (...)2008 (dossier dvz: ...)

Gemeenschappelijk adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aangevuld met geactualiseerde stukken, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

In de aanvraag 9bis van verzoekers staat vermeld dat zij allen in België verblijven sedert 2009. Avetik en Aram zouden zijn aangekomen als minderjarige kinderen. In december 2015 werden de familieleden gearresteerd en opgesloten in gesloten centra. De inwoners van Sint-Truiden zouden toen hun steun hebben betuigd voor deze familie via facebook (...) en een petitie-actie. Verzoekers verwijzen naar de legale verblijfssituatie van hun zoon A. S. die is gehuwd met een dame met de Belgische nationaliteit. Volgens hun verklaringen zijn zij volledig afhankelijk van hun meerderjarige zoon. “

Betrokkenen menen niet terug te kunnen keren naar hun land van herkomst om langs die weg een visum aan te vragen voor België. Ze verwijzen naar artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Ze wensen hun privé-leven in België, alsook hun familie- en gezinsleven gerespecteerd te zien. Ze willen niet dat enig openbaar gezag zich mengt in hun privé-leven, noch in hun gezinsleven. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zou moeten worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/ of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit dient te geschieden via een “fair balance”-toets.

Het kind A. (die zou aangesproken worden als “Avo”) is als minderjarige in België aangekomen en is ondertussen meerderjarig geworden en nog schoolgaand. Betrokkene woont reeds 7 jaar in België. Hij is aangesloten bij een bokscub en is student in het (...)van Sint-Truiden. Betrokkene volgt beroepssecundair onderwijs. Betrokkene zou een perfecte leerling zijn. De heer B. V. getuigt in een brief dat de heer A. S. goed functioneert binnen het schoolgebeuren, dat hij geëngageerd is, gemotiveerd, plichtsbewust en vlijtig. A is altijd aanwezig en praat vlot Nederlands. Mevrouw C. M. schrijft dat de heer A. S. zijn derde graad mogelijks zou kunnen behalen in juni 2017. Mevrouw getuigt dat hij goed geïntegreerd is, dat hij veel vrienden heeft en een uitgebreid netwerk om hem heen.

Zijn omgeving zou hem missen indien hij België zou moeten verlaten. Betrokkene legt een leerovereenkomst voor (garage – LPG inbouw) ondertekend op 17.05.2016. Bij afloop van de opleiding dient betrokkene een eindproef af te leggen en indien hij slaagt zal hij een certificaat van de sector ontvangen. Hij zou na zijn studies kunnen tewerkgesteld worden. Aan het dossier van betrokkenen werden enkele krantenartikelen toegevoegd waaruit blijkt dat er mensen het initiatief namen een petitie-actie op te starten tegen de uitwijzing van de heer A.S. en zijn familie. Avetik zou deel uitmaken van een jongerenproject ‘OPBOKSEN’ om jongeren van straat te houden. Met het project (...)’ probeert Avetik mee geld in te zamelen voor het goede doel. Preventie- en jongerenwerker de heer E. J. getuigt dat Avetik geen crimineel gedrag vertoonde, een doorzetter is op het vlak van studies, hobby en werken, zich als vrijwilliger engageerde voor o..a een project tegen kanker, dat Avetik de stad Sint-Truiden

vertegenwoordigde in zijn sportdiscipline. Indien betrokkene nu zou terugkeren naar Armenië zou hij het risico lopen zijn legerdienst te moeten doen tenzij hij weigert om filosofische of religieuze redenen. Een alternatieve burgerlijke plicht behoort ook tot de mogelijkheden

Het kind Aram is in België aangekomen toen hij 1 jaar was. Hij kent Armenië amper. De jongen woonde hoofdzakelijk in België. Hij is schoolgaand en zit in het eerste leerjaar. De schoolopvoeding rechtvaardigt de indiening van de aanvraag in België en is een buitengewone omstandigheid.

De familie S. bouwde gedurende hun zevenjarige verblijf in België een nieuw bestaanskader op. Dit wordt bevestigd door getuigenissen waaronder die van de heer D.G., mevrouw M. S., mijnheer N.S., mevrouw V. F., mevrouw S. V.,... Betrokkenen voegen ook verschillende attesten toe aan hun aanvraag: inburgeringscursussen en taallessen Nederlands. Ook de bokscub waar Avetik lid van is, steunt Avetik bij monde van de heer D. G.. Gezien er dus sprake lijkt te zijn van een privé- en gezinsleven dringt volgens de advocaat van betrokkenen zich een belangenafweging op. De familie S. wenst immers niet dat hun privé-leven in het gedrang komt. Een verwijdering van België zou gezien bovenstaande getuigenissen en voorgelegde stukken een buitenproportionele inmenging uitmaken en dus artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden schenden.

Verzoekers hebben een familiaal leven met hun familielid de heer A. S.. De heer A.S. zou samen met zijn vrouw – mevrouw M. A. – de familie zowel financieel als materieel steunen. Mijnheer A. S. is in het bezit van een F-kaart en zijn echtgenote heeft de Belgische nationaliteit. De familie verklaart afhankelijk te zijn van het koppel. De familie woont ook bij het koppel in. Ook omdat mijnheer A. S. nog maar net meerderjarig is, zou er een hechte afhankelijkheidsband bestaan tussen de familieleden.

In Armenië zouden betrokkenen geen familie meer hebben. Ze zouden er geen financiële steun kunnen genieten en hebben er geen toegang tot medische verzorging. Betrokkenen verplichten een aanvraag via de Belgische ambassade in te dienen, zou een disproportionele inmenging uitmaken in het familiaal leven van verzoekers. Gezien er geen diplomatieke post aanwezig is in Armenië, zouden verzoekers zich moeten verplaatsten naar de Russische federatie, meer bepaald naar Moskou. Betrokkenen zouden niet over de financiële middelen beschikken om hun aanvraag in Moskou in te dienen, noch kunnen zij op korte termijn de financiële middelen verwerven om zich naar Moskou te verplaatsen. Avetik loopt bovendien het gevaar zijn legerdienst te zullen moeten doen in geval hij zich op Armeens grondgebied zou bevinden. Ook deze elementen schenden het artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Hiermee zou ook een buitengewone omstandigheid zijn aangetoond.

De familie kan niet terug naar Armenië omdat mevrouw K. S. een aanvraag 9ter heeft ingediend. In januari 2016 werden nieuwe aandoeningen gediagnosticeerd. Betrokkenen verklaren dat de aanvraag 9ter verzoekers belemmert om de aanvraag voor een verblijfsmachtiging in te dienen vanuit Armenië/Russische federatie. Een hangende aanvraag 9ter is een buitengewone omstandigheid. In de aanvraag 9bis zitten ook medische stukken betreffende de gezondheidstoestand van mevrouw. Een terugkeer naar Armenië zou voor mevrouw een te groot risico inhouden voor haar psychische en fysieke integriteit.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

De verblijfshistoriek toont aan dat de familie tijdens een relatief korte periode te weten kwam dat ze geen verblijfsstatuut zou verwerven op basis van een asielaanvraag, een aanvraag 9bis en een aanvraag 9ter.

Mevrouw K. S., haar zoon M., haar schoondochter Meri en haar kleinkind Aram kwamen in december 2009 naar België en startten bij aankomst onmiddellijk een asielprocedure op. Op 21.12.2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een weigeringsbeslissing. Noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 29.04.2011 deze weigeringsbeslissing. Daarmee werd deze procedure beëindigd. Op 15.03.2010 dienden dezelfde personen een aanvraag 9ter in. Nadat de beslissing op 31.05.2010 eerst ontvankelijk wordt verklaard en betrokkenen in het bezit worden gesteld van een attest van immatriculatie, wordt deze procedure op 05.10.2011 afgesloten met een ongegronde beslissing. Op 12.10.2011 werd voor M.S., Meri en Aram een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Er werd geen gevolg gegeven aan deze instructie. In 2011 komen de heer A.S., echtgenoot van mevrouw K. S., en zijn zoon A. S. naar België na hun verblijf in Moskou. Op 28.10.2011 dienden alle familieleden een aanvraag 9ter in. Op 31.01.2012 werd deze door de dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk bevonden. Ondanks het feit dat na hun relatief korte verblijf in België aan de hand van de negatief afgesloten procedures kon opgemaakt worden dat ze geen verblijfsmachtiging zouden bekomen, beslisten de familieleden het Belgisch grondgebied niet te verlaten en hun verblijf in België

vol te houden. De familie dient hierna opnieuw procedures 9ter en 9bis in die allen steeds werden afgesloten met negatieve beslissingen. Hun volgehouden verblijf in België zou vermoedelijk naar hun aanvoelen ooit leiden tot een verblijfsmachtiging. Hiermee schendt deze familie echter toch wel de bestaande immigratiewetgeving, betoont zij geen respect ten overstaan van de Belgische autoriteiten en schendt zij de soevereiniteit van een land. De familie S. raakt bovendien betrokken in feiten die de openbare orde schaden. Het gaat vooral om gewone diefstallen (winkeldiefstallen, diefstal van auto-onderdelen), mondelinge bedreigingen en verdachte handelingen. De heer A. S. werd in 2013 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld voor diefstal tot een gevangenisstraf van 4 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete. Mevrouw K. S. werd in 2013 voor 2 diefstallen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete. De heer A. S. en de heer M.S. werden na een diefstal van auto-onderdelen vastgehouden en gerepatrieerd naar Armenië. Beiden kwamen zonder toelating terug naar België. Later wordt de heer M. S. nogmaals gerepatrieerd naar Armenië en betekende hij een inreisverbod dat tot in 2019 geldig is. Maar ook na deze repatriëring met een inreisverbod dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is, keert betrokkene opnieuw zonder toestemming van de Belgische autoriteiten terug naar België. Mevrouw M. S. werd in 2013 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete. Mijnheer M./ M. S. die ook de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden met een Roemeense identiteitskaart en rijbewijs, werd voor diefstallen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete en in 2017 werd mijnheer veroordeeld tot het betalen van een geldboete wegens onwettig binnenkomen en verblijven in het Rijk.

Door hun volgehouden verblijf in België bouwden zij een netwerk op van persoonlijke, sociale en economische belangen waarmee de familie nu hoopt verblijfs gemachtigd te kunnen worden. Het bestaan van dit netwerk betekent echter niet dat de familie niet meer in staat zou zijn zich tijdelijk van het Belgisch grondgebied te verwijderen. Ook in hun land van herkomst is er een netwerk aanwezig van persoonlijke, sociale en economische belangen. De heer A. S. die door zijn huwelijk met een Belgische dame in het bezit is van een F verblijfskaart, bekende financieel gesteund te worden door familie in Armenië wat aantoont dat er nog familieleden woonachtig zijn in Armenië. Mevrouw K. S. verklaarde ook tijdens haar asielinterview dat er nog steeds familieleden verblijven in Armenië. Mevrouw had het over haar vader, de heer K.S., haar broer, de heer K. A., en haar zussen N. en M. K.. Haar familie is in Armenië woonachtig te Etsjmiadzin. Het is onwaarschijnlijk dat zij door hun volgehouden verblijf in België ook niet meer in staat zouden zijn hun familie in Armenië te gaan bezoeken. We mogen veronderstellen dat de familie S. wel degelijk kan terugvallen op dit netwerk in Armenië.

De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. De stukken die bij deze aanvraag werden voorgelegd, kunnen later opnieuw worden gebruikt. De familie dient tijdelijk België te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat de familie voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Betrokkenen kunnen de aanvraag doen vanuit hun thuisland Armenië via het VFS Center. Geval per geval wordt bekeken of het noodzakelijk is om zich toch te verplaatsen voor een persoonlijk interview, maar dit is niet altijd het geval. Voor de aanvraag van een studentervisum dient de persoon die een dergelijk visum zou wensen zich wel te verplaatsen om een "questionnaire voor studenten" ter plaatse in te vullen. Maar een verplaatsing naar Moskou is niet onoverkomelijk. De familie verbleef voor zij naar België kwamen in Moskou nadat zij Armenië verlieten. Toen mevrouw K. S. eind 2009 naar België reisde, bevonden de heer A. S. en de heer A.S. zich nog steeds in Moskou. Het familieleven met de heer A. S. en zijn echtgenote wordt door deze procedure via de diplomatieke of consulaire post niet ernstig verstoord. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, hindert het gezins- en privéleven van de familie niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De tijdelijke scheiding en de procedure zullen minder tijd in beslag nemen dan de jarenlange verwijdering van betrokkenen van hun familieleden in Armenië waarmee zij ongetwijfeld ook een zeer hechte band hebben. Artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden kan bovendien niet als een vrijgeleide beschouwd worden dat de familie S. zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

De nadelen die de kinderen – waarvan 1 kind inmiddels meerderjarig is – zouden ondervinden bij een tijdelijke terugkeer naar Armenië blijven beperkt door een perspectief van mogelijke terugkeer naar België. De kinderen zijn het slachtoffer geworden van een beslissing van de familie om het verblijf in België vol te houden met de bedoeling condities te creëren die volgens de familie vervolgens zouden moeten leiden tot een verblijfsmachtiging wat neerkomt op misbruik van procedures. De heer A. S. is inmiddels meerderjarig en kan zelfstandig zijn eigen leven leiden. Hij voltooide zijn beroepssecundair onderwijs en bewaart het diploma dat hij wenste. Hij behoudt het perspectief van een terugkeer naar België. De familie S. is verantwoordelijk voor de bestaansonzekerheid die zij in stand hielden door hun

volgehouden verblijf in België. De ouders lijken in lichamelijk en psychisch opzicht gezond en evenwichtig te zijn en zijn in staat hun kinderen te begeleiden bij andere ontwikkelingsomstandigheden. Ook de kinderen zelf lijken gezond en veerkrachtig te zijn. Het tegendeel blijkt niet uit de gegevens in hun dossier. Het is ook waarschijnlijk dat Aram en Avetik naast de Belgische ook met de Armeense cultuur vertrouwd zijn en Armeens kunnen praten. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst hoeft geen negatieve ervaring te worden. Uit het dossier van de familie S. is niet gebleken dat betrokkenen werkelijk problemen hadden in hun land van herkomst. Ook Armenië biedt ontwikkelingskansen. Zowel Avetik als Armen kunnen zich ongetwijfeld continu blijven ontwikkelen. Een tijdelijke terugkeer naar Armenië zet geen rem op hun ontwikkeling. Het tegendeel blijkt niet. Er is in Armenië nog steeds een bestaans kader aanwezig met de familie die er woonachtig is (in Etsjmiadzin). De familie S. toont niet aan dat ze geen belangen meer zouden hebben in Armenië. Wat de legerdienst betreft, geeft de familie zelf aan dat deze kan geweigerd worden in ruil voor bijvoorbeeld een burgerdienst. Het vervullen van de militaire dienst is bovendien een verplichting opgelegd in het land van herkomst en een aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet dienen om aan deze verplichting te ontfopen.

Er werden verder geen medische elementen aangebracht die iemand van de familie zouden verhinderen te reizen. De aanvraag 9ter die hangende was voor mevrouw K. S. toen zij de aanvraag 9bis indiende, werd afgesloten met een ongegronde beslissing op 08.05.2017. Het beroep is niet opschortend. Mevrouw geeft niet aan dat zij zou blootgesteld worden aan een ernstig risico op ernstige en onomkeerbare verslechtering van haar gezondheidstoestand.

De Belgische immigratiewetgeving bepaalt hoe mensen met een andere nationaliteit hier kunnen verblijven. Een vreemdeling die langer dan 3 maanden in België wenst te verblijven moet daarvoor een machtiging aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. De verplichting om de aanvraag langs deze weg in te dienen betekent niet dat de verwijdering definitief is. Een tijdelijke verwijdering belemmert de ontwikkeling van een individu niet. Het is in zekere zin een tijdelijke terugkeer naar iemands herkomst. De familie S. heeft wortels in Armenië. Dat de familie schade zou ondervinden bij een eventuele tijdelijke terugkeer naar Armenië is daardoor onwaarschijnlijk en alleszins niet bewezen. De verplichting zich te richten tot de bevoegde diplomatieke of consulaire post en tijdelijk terug te keren naar het land waar de meeste familieleden geworteld zijn, is dan ook geen buitenproportionele vereiste.

Het huis waar zij in België woonachtig waren, blijft bewoond door de heer A. S. en zijn echtgenote mevrouw M. A.. Van zodra de familie zich in regel heeft gesteld met de immigratiewetgeving, kunnen zij indien zij dit wensen dit huis opnieuw betrekken."

Op 20 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan eerste verzoekster ter kennis gebracht op 22 september 2017. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

mevrouw: Naam, voornaam: S., K. geboortedatum: (...)1970 geboorteplaats: Etchmiadzin
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 15 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf; de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

Op 20 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan tweede verzoeker ter kennis gebracht op 22 september 2017. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

bevel om het grondgebied te verlaten

De heer: Naam, voornaam: S., A. geboortedatum: (...)1997 geboorteplaats: onbepaald
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 15 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

Op 20 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan derde verzoeker ter kennis gebracht op 22 september 2017. Dit is de vierde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer. Naam, voornaam: S., A. geboortedatum: (...)1965 nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 15 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

Op 20 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan vierde verzoekster ter kennis gebracht op 23 september 2017. Dit is de vijfde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten mevrouw:

Naam, voornaam: S.M. geboortedatum: (...)1990 geboorteplaats: Etchmiazin nationaliteit: Armenië

wettelijke vertegenwoordiger van: S., A.

wordt 'het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 15 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: O Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”

Op 30 juni 2016 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 26 oktober 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard voor wat betreft de in hoofde van M.S. ingeroepen medische elementen en wordt de aanvraag voor het overige onontvankelijk verklaard. Op 8 mei 2017 wordt de aanvraag ongegrond bevonden. Tegen voormelde beslissing wordt een annulatieberoep ingediend bij de Raad die bij arrest nr. 194 866 op 10 september 2017 de beslissing vernietigt.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet

uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verweerder erkent dit gegeven in de nota met opmerkingen, maar meent dat de aangevoerde schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet kan worden aangenomen. Hierbij gaat hij eraan voorbij dat in dezelfde zin geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de Vreemdelingenwet en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift inderdaad de schending opgeworpen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9*bis* en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel *“al dan niet in combinatie met artikelen 3 en 8 EVRM”*.

Ter adstruering van het middel zetten de verzoekende partijen het volgende uiteen:

“1. Principes Artikel 9bis laat gelden dat:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zat de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid);

Dat De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen; Dat met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is¹;

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laat gelden dat:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.;"

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;²

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);³

Overwegende dat artikel 3 E.V.R.M. stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. »;

Dat dit verbod absoluut is en het verbod inhoudt om iemand te verwijderen naar een land waar er een reëel risico op onterende behandeling bestaat-

Dat het EHRM beschouwt het «non-refoulement» verplichting als "inherent" aan artikel 3 E.V.R.M.;

Dat dit ook inhoudt voor een staat die een bevel om het grondgebied te verlaten wil laten uitvoeren dat er een probleem kan ontstaan als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. zal worden onderworpen⁴;

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.;

Voor het overige verwijst verzoekers naar de middelen hieronder;

2, Toepassing Overwegende dat de bestreden beslissing ten eerste laat gelden dat:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Terwijl, hiervoor werd gesteld dat:

Het kind Aram is in België aangekomen toen hij 1 jaar was. Hij kent Armenië amper. De jongen woonde hoofdzakelijk in België. Hij is schoolgaand en zit in het eerste leerjaar. De schoolopvoeding rechtvaardigt de indiening van de aanvraag in België en is een buitengewone omstandigheid.

Dat de bestreden beslissing tegenstrijdige motieven bevat die verzoekers niet kunnen begrijpen.

Eenzijds wordt er gesteld dat de schoolopvoeding een buitengewone omstandigheid uitmaakt en anderzijds

dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald;

De motivering van de bestreden beslissing is strijdig met artikelen 2, 3 van de wet aangaande de formele

motivering alsook artikel 9bis van de vreemdelingenwet;

Overwegende dat ten tweede wordt gesteld dat:

De verblijfshistoriek toont aan dat de familie tijdens een relatief korte periode te weten kwam dat ze geen verblijfsstatuut zou verwerven op basis van een asielaanvraag, een aanvraag 9bis en een aanvraag 9ter.

Mevrouw K. S., haar zoon M., haar schoondochter Meri en haar kleinkind Aram kwamen in december 2009 naar België en startten bij aankomst onmiddellijk een asielpprocedure op. Op 21.12.2010 nam het

Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een weigeringsbeslissing. Noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 29.04.2011 deze weigeringsbeslissing. Daarmee werd deze procedure beëindigd. Op 15.03.2010 dienden dezelfde personen een aanvraag 9ter in. Nadat de beslissing op 31.05.2010 eerst ontvankelijk wordt verklaard en betrokkenen in het bezit worden gesteld van een attest van immatriculatie, wordt deze procedure op 05.10.2011 afgesloten met een ongegronde beslissing. Op 12.10.2011 werd voor M.S., Meri en Aram een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Er werd geen gevolg gegeven aan deze instructie. In 2011 komen de heer A.S., echtgenoot van mevrouw K. S., en zijn zoon A. S. naar België na hun verblijf in Moskou. Op 28.10.2011 dienden alle familieleden een aanvraag 9ter in. Op 31.01.2012 werd deze door de dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk bevonden. Ondanks het feit dat na hun relatief korte verblijf in België aan de hand van de negatief afgesloten procedures kon opgemaakt worden dat ze geen verblijfsmachtiging zouden bekomen, beslisten de familieleden het Belgisch grondgebied niet te verlaten en hun verblijf in België vol te houden. De familie dient hierna opnieuw procedures 9ter en 9bis in die allen steeds werden afgesloten met negatieve beslissingen. Hun volgehouden verblijf in België zou vermoedelijk naar hun aanvoelen ooit leiden tot een verblijfsmachtiging. Hiermee schendt deze familie echter toch wel de bestaande immigratiewetgeving, betoont zij geen respect ten overstaan van de Belgische autoriteiten en schendt zij de soevereiniteit van een land. De familie S. raakt bovendien betrokken in feiten die de openbare orde schaden. Het gaat vooral om gewone diefstallen (winkeldiefstallen, diefstal van auto-onderdelen), mondelinge bedreigingen en verdachte handelingen. De heer A. S. werd in 2013 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld voor diefstal tot een gevangenisstraf van 4 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete. Mevrouw K. S. werd in 2013 voor 2 diefstallen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete. De heer A. S. en de heer M.S. werden na een diefstal van auto-onderdelen vastgehouden en gerepatrieerd naar Armenië. Beiden kwamen zonder toelating terug naar België. Later wordt de heer M. S. nogmaals gerepatrieerd naar Armenië en betekende hij een inreisverbod dat tot in 2019 geldig is. Maar ook na deze repatriëring met een inreisverbod dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is, keert betrokkene opnieuw zonder toestemming van de Belgische autoriteiten terug naar België. Mevrouw M. S. werd in 2013 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete. Mijnheer M./ M. S. die ook de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden met een Roemeense identiteitskaart en rijbewijs, werd voor diefstallen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete en in 2017 werd mijnheer veroordeeld tot het betalen van een geldboete wegens onwettig binnenkomen en verblijven in het Rijk.

Terwijl, betreffende het aanhalen van de openbare orde, ten eerste, de verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling op zich niet voldoende is om te bepalen dat verzoekster een gevaar vormt voor de openbare orde;

Dat een gewone strafrechtelijke veroordeling niet volstaat om iemand te beschouwen als een actueel gevaar voor de samenleving. Verzoekers menen dat geen rekening werd gehouden met de aard en de ernst van de feiten en dat de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is aan de concrete situatie van verzoekers.

Dat bijgevolg de veroordeling van Aram/Davit tot vier maanden cel in 2013 niet voldoende is om te kunnen besluiten tot een gevaar voor de openbare orde; Dat de vonnis blijkbaar dateert van 2013; Dat vier jaar zijn uitgelopen sindsdien;

Dat hieruit niet kan worden besloten dat verzoeker er een gevaar vormt voor de openbare orde.

Dat de veroordeling betreffende Karine en Meri S. ook dateert van 2013, dat verzoekster werd veroordeeld voor gewone diefstal; dat het gaat over een enkele veroordeling; dat de vonnis blijkbaar dateert van 2013; Dat vier jaar zijn uitgelopen sindsdien;

Dat uit de strafveroordelingen niet kan worden geconcludeerd dat verzoekers een actueel gevaar vormen voor de openbare orde;

Dat een strafrechtelijke veroordeling kan in die zin enkel worden weerhouden voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan van een gedrag blijkt dat wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

De gemachtigde zet zulke omstandigheden niet uiteen maar verwijst louter naar het feit dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal.

Hij concretiseert niet waarom uit deze veroordeling blijkt dat verzoekers door hun gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Dat in het administratief dossier zich geen vonnissen bevinden met betrekking tot de strafrechtelijke veroordeling van verzoekster omwille diefstal.

Uit het administratief dossier blijkt aldus niet dat de gemachtigde, voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, de concrete omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordeling omwille van diefstal

hebben geleid, heeft beoordeeld om daaruit te besluiten dat verzoekers door hun gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Dat de bestreden beslissing dienbetreffende niet afdoende is gemotiveerd;

Dat dit een schending is van de motiveringsplicht en artikel 9bis, 7 van de vreemdelingenwet⁰;

Terwijl, ten tweede, betreffende de andere aangehaalde feiten, Dat verzoeker (Aram/Davit) betwist een gevaarte zijn voor de openbare orde;

Dat het diefstal van auto-onderdelen blijkt uit de PV van 23.09.2012 waarnaar in een vorig bgv werd verwezen mar niet in casu, dat dit dossier werd geopend op zeggen van een buurvrouw;

Dat verzoeker en zijn zoon, de toestemming van de eigenaar van de banden had om deze mee te nemen;

Dat verzoeker betreffende deze feiten ook nooit vervolgd werd;

Dat dit een schending is van de motiveringsplicht en artikel 9bis, 7 van de vreemdelingenwet⁰;

Terwijl ten derde, de PV en de veroordelingen naar waar verwezen zich niet in het administratief dossier bevinden, wat Uw Raad het onmogelijk maakt om de motivering en de wettigheid van de bestreden beslissing te toetsen;

Dat de motivering per referentie bijgevolg illegaal is;

Dat dit een schending is van de motiveringsplicht en artikel 9bis, 7 van de vreemdelingenwet⁰;

Terwijl ten vierde wanneer verwerende partij stelt dat verzoekers geen respect hebben voor de vreemdelingenwet noch voorde Belgische autoriteiten noch voorde Belgische soevereiniteit;

Dat deze motivering strijdig is met de ratio legis van artikel 9bis welke werd aangenomen juist om illegaal verblijf te regulariseren;

Dat dit een schending uitmaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet;

Dat dit, daarenboven, aan verzoekers niet toelaat te begrijpen, voor welke redenen, hun langdurig verblijf en integratie, het privéleven dat zij ontwikkeld hebben op basis van artikel 8 EVRM, geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken;

Dat dit een schending uitmaakt van artikel 9bis alsook ut de motiveringswet;

Overwegende dat ten derde, de bestreden beslissing laat gelden dat:

Door hun volgehouden verblijf in België bouwden zij een netwerk op van persoonlijke, sociale en economische belangen waarmee de familie nu hoopt verblijfs gemachtigd te kunnen worden. Het bestaan van dit netwerk betekent echter niet dat de familie niet meer in staat zou zijn zich tijdelijk van het Belgisch grondgebied te verwijderen. Ook in hun land van herkomst is er een netwerk aanwezig van persoonlijke, sociale en economische belangen. De heer A. S. die door zijn huwelijk met een Belgische dame in het bezit is van een F verblijfskaart, bekende financieel gesteund te worden door familie in Armenië wat aantoonst dat er nog familieleden woonachtig zijn in Armenië. Mevrouw K. S. verklaarde ook tijdens haar asielinterview dat er nog steeds familieleden verblijven in Armenië. Mevrouw had het over haar vader, de heer K.S., haar broer, de heer K. A., en haar zussen N. en M. K.. Haar familie is in Armenië woonachtig te Etsjmiadzin. Het is onwaarschijnlijk dat zij door hun volgehouden verblijf in België ook niet meer in staat zouden zijn hun familie in Armenië te gaan bezoeken. We mogen veronderstellen dat de familie S. wel degelijk kan terugvallen op dit netwerk in Armenië.

Dat betreffende het aangehaalde privéleven in België en het familieleven ten aanzien van A. S. werd gesteld dat deze niet in de weg is van een tijdelijke terugkeer en dat de familie in Armenië wel kan terugvallen op een netwerk;

Terwijl, verzoekers geen familie meer hebben in Armenië, reden voorde welke Aram/Davit en Mikayel/Mher, zijn teruggekeerd naar België na hun verwijdering omdat zij er juist geen steun konden vinden;

Dat indien Mevrouw K. S. heeft aangeduid dat haar familie destijds (2011) nog in Armenië woont, is dit heden niet meer het geval;

Dat haar vader is gestorven in 1977; Dat haar broers en zussen zich nu in het buitenland bevinden; Dat haar zus Narine in Frankrijk is; Dat Armen en Narine hebben gevluht naar een ander ex-URSS land;

Dat zij bijgevolg geen netwerk hebben in Armenië in geval van terugkeer naar hun herkomstland;

Dat daarenboven, wanneer de bestreden beslissing stelt dat de verwijdering slechts tijdelijk zou zijn, er geen rekening werd gehouden met het feit dat:

De mannelijke leden van de familie, minstens twee jaar zullen moeten blijven gelet op hun militaire dienstplicht; Dat zelfs indien zij deze zouden kunnen omkeren in een burgerlijke plicht wat enkel mogelijk is wanneer je meer dan vier mannelijke kinderen hebt in eenzelfde gezin die tegelijkertijd dienstplichtig zijn, wat in casu niet het geval is; Dat dit in de praktijk enkel mogelijk is voor rijke families die smeergeld kunnen betalen om de dienstplicht te vermijden;

Huidige aanvraag welke werd behandeld in België zonder te moeten handelen via diplomatieke posten, al een jaar en een half behandeling heeft benodigd;

Dat bijgevolg gezien de traagheid in de behandeling van zulke aanvragen, verwerende partij niet kan verwijzen naar de tijdelijkheid van de aanvraag;

Dat Uw Raad in uiterst dringende noodzakelijkheid al heeft geoordeeld ten aanzien van de verwijdering van de familie, en meer bepaald inzake Avetik n° 163308 dat:

3.3.2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de familie S. reeds sinds eind 2009 in België verblijft en dat er tot enkele jaren geleden een aantal aanvragen om machtiging tot verblijf werden ingediend. Tevens blijkt dat de ganse familie 5. samenwoont in Sint-Truiden en dat alle leden van het uitgebreide gezin op 18februari 2016 door de politie administratief werden aangehouden. Verzoeker zelf die vorig jaar meerderjarig werd, leeft blijkbaar de facto in gezinsverband met zijn ouders, broers en neefje. Gezien zijn recente meerderjarigheid is het echter aannemelijk dat er nog een afhankelijkheidsband met zijn oudere broer bestaat, zoals de raadvrouw in haar middel betoogt. Het bestaan van een eventueel beschermenswaardig gezinsleven in België dient derhalve te worden aanvaard.

Met betrekking tot het bestaan van een privéleven in België, stipt de Raad aan dat in het administratief dossier een afschrift kan worden gevonden van een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 september 2013 betreffende de familie S., toen verzoeker dus nog minderjarig was, waarin duidelijk verwezen wordt naar "elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie van betrokkenen - namelijk dat zij hier al circa drie jaar strikt legaal zouden verblijven; dat zij hier duurzame sociale bindingen zouden hebben; dat zij Nederlands leren; dat zij verwijzen naar bewijsstukken die vroeger werden toegevoegd aan het administratief dossier (namelijk bewijs van deelname aan de Nederlandse les, deelcertificaten, attesten van inburgering, bewijzen van inschrijving); dat zij zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud en werkbereid zouden zijn; dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden opgebouwd hebben; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben" Deze elementen worden in deze beslissing niet betwist en lijken te wijzen op een behoorlijk verregaande graad van integratie in België van het gezin 5. Deze integratiegraad lijkt bij uitstek aanwezig te zijn bij verzoeker, die als jonge tiener naar België is gekomen en hier is opgegroeid, zodat er zeker sprake kan zijn van duurzame bindingen die deel uitmaken van zijn privé-leven. Het bestaan van een privéleven in België in hoofde van verzoeker en de lokale bekendheid die hij verwierf omwille van zijn sportieve activiteiten worden uitvoerig gedocumenteerd in de bijlagen bij het verzoekschrift.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven lijkt te kunnen worden aangenomen.

[...]

2.3.2.11. Vervolgens betwist de verwerende partij het bestaan van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven in hoofde van verzoeker, maar zij gaat daarbij kennelijk voorbij aan de gegevens van het dossier.

Bovendien veruitwendigt de verwerende partij haar standpunt met betrekking tot dit privé- en gezinsleven in een bladzijdenlange uiteenzetting in haar nota met opmerkingen, terwijl van al deze overwegingen niets terug te vinden is in de bestreden beslissing zelf. De beschouwingen van de verwerende partij over het gebrek aan een bewijs van afhankelijkheid van verzoeker van zijn meerderjarige broer, het feit dat gewone sociale relaties niet zouden kunnen vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dat het ingeroepen privé- en gezinsleven van verzoeker werden opgebouwd tijdens precair en illegaal verblijf en dat er geen indicaties zijn dat het recht op privé- en gezinsleven niet elders kan worden uitgeoefend, zijn a posteriori-motieven die geen deel uitmaken van de bestreden beslissing en die de onzorgvuldigheid van het bestuur op dit punt niet kunnen herstellen. Tevens poneert de verwerende partij dat "(h)et volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit. De Raad kan enkel vaststellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er naar de situatie van verzoeker ooit enig individueel onderzoek zou zijn gevoerd, aangezien de ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf toen hij nog minderjarig was, niet (exclusief) op zijn situatie betrekking hebben.

[...]

Het tweede middel en de erin vervatte grief op grond van artikel 8 van het EVRM is in de aangegeven mate gegrond en derhalve ernstig

Dat nu verwerende partij in de bestreden beslissing enkel verwijst naar de tijdelijkheid van de inmenging in het familiaal en privéleven van verzoeker, verwerende partij geen zorgvuldig en grondig onderzoek maken van de grief van verzoekers onder artikel 8 EVRM;

Dat dit een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Overwegende dat, ten vierde, de bestreden beslissing laat gelden dat:

De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. De stukken die bij deze aanvraag werden voorgelegd, kunnen later opnieuw worden gebruikt. De familie dient tijdelijk België te verlaten met de mogelijkheid

terug te keren op het ogenblik dat de familie voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Betrokkenen kunnen de aanvraag doen vanuit hun thuisland Armenië via het VFS Center. Geval per geval wordt bekeken of het noodzakelijk is om zich toch te verplaatsen voor een persoonlijk interview, maar dit is niet altijd het geval. Voor de aanvraag van een studentervisum dient de persoon die een dergelijk visum zou wensen zich wel te verplaatsen om een "questionnaire voor studenten" ter plaatse in te vullen. Maar een verplaatsing naar Moskou is niet onoverkomelijk. De familie verbleef voor zij naar België kwamen in Moskou nadat zij Armenië verlieten. Toen mevrouw K. S. eind 2009 naar België reisde, bevonden de heer A. S. en de heer A.S. zich nog steeds in Moskou. Het familieleven met de heer A. S. en zijn echtgenote wordt door deze procedure via de diplomatieke of consulaire post niet ernstig verstoord. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, hindert het gezins- en privéleven van de familie niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De tijdelijke scheiding en de procedure zullen minder tijd in beslag nemen dan de jarenlange verwijdering van betrokkenen van hun familieleden in Armenië waarmee zij ongetwijfeld ook een zeer hechte band hebben. Artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden kan bovendien niet als een vrijgeleide beschouwd worden dat de familie S. zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Terwijl deze motivering niet is gebaseerd op relevante en juiste feitelijke elementen, dat er effectief geen Belgische ambassade is in Armenië;

Dat de ambassade zich bevindt in Moskou;

Dat wanneer de bestreden beslissing het heeft over Armen, verwerende partij zich vergist en het heeft over de overleden zoon en broer van de familie S..

Dat de familie illegaal verbleef in Moskou en er geen rechten had; Dat zij er zich tijdelijk verschuilden na het overlijden van Armen en verbleven er onwettig;

Dat de elementen aangehouden door verwerende partij onredelijk en/of onjuist zijn;

Dat het VFS centrum zich ook in Moskou bevindt; Dat de site van het Belgisch VFS centrum ook vermeldt dat men de aanvraag moet maken via de site en direct een afspraak moet maken in tegendeel met wat DVZ stelt in de aanvraag, en dat deze VFS centrum zich ook in Moskou bevindt alwaar de afspraak uiteindelijk zal plaatsvinden; (stuk 6)

Dat de site geen enkele melding maakt van het feit dat zulke afspraak enkel plaatsvindt voor de studentervisum;

Dat artikel 9bis het herkomstland vermeldt en niet een ander land ten aanzien de stappen die dienen te worden gericht teneinde zijn verblijf te regulariseren; Dat bijgevolg de verwijzing naar de stappen die de familie zou kunnen uitvoeren in een ander land van de welke zij geen nationaliteit bezitten en van de welke zij geen verblijfsrecht hebben verkregen kennelijk strijdig is met artikel 9bis;

Dat verzoekers hebben bewezen dat het onmogelijk of zeer moeilijk is om de nodige stappen te ondernemen in hun land van herkomst;

Dat dit het enige is dat artikel 9bis vereist; Dat er strijdig met artikel 9bis wordt vereist dat verzoekers zouden moeten bewijzen dat verzoeker

Dat daarnaast, wanneer DVZ verwijst naar artikel 8 EVRM, ook uit vorige argumenten blijkt dat het onderzoek onder artikel 8 EVRM niet grondig en zorgvuldig werd uitgevoerd;

Dat de familie S. verplichten te reizen en zich te vestigen in een land waarvan zij de noch de nationaliteit noch een verblijfstitel bezitten, is kennelijk disproportioneel en onredelijk;

Dat dit strijdig is met artikel 8 EVRM;

Overwegende dat, ten vijfde, de bestreden beslissing stelt dat:

De nadelen die de kinderen – waarvan 1 kind inmiddels meerderjarig is – zouden ondervinden bij een tijdelijke terugkeer naar Armenië blijven beperkt door een perspectief van mogelijke terugkeer naar België. De kinderen zijn het slachtoffer geworden van een beslissing van de familie om het verblijf in België vol te houden met de bedoeling condities te creëren die volgens de familie vervolgens zouden moeten leiden tot een verblijfsmachtiging wat neerkomt op misbruik van procedures. De heer A. S. is inmiddels meerderjarig en kan zelfstandig zijn eigen leven leiden. Hij voltooide zijn beroepssecundair onderwijs en bekwaam het diploma dat hij wenste. Hij behoudt het perspectief van een terugkeer naar België. De familie S. is verantwoordelijk voor de bestaansonzekerheid die zij in stand hielden door hun volgehouden verblijf in België. De ouders lijken in lichamelijk en psychisch opzicht gezond en evenwichtig te zijn en zijn in staat hun kinderen te begeleiden bij andere ontwikkelingsomstandigheden. Ook de kinderen zelf lijken gezond en veerkrachtig te zijn. Het tegendeel blijkt niet uit de gegevens in hun dossier. Het is ook waarschijnlijk dat Aram en Avetik naast de Belgische ook met de Armeense cultuur vertrouwd zijn en Armeens kunnen praten. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst hoeft geen negatieve ervaring te worden. Uit het dossier van de familie S. is niet gebleken dat betrokkenen werkelijk problemen hadden in hun land van herkomst. Ook Armenië biedt

ontwikkelingskansen. Zowel Avetik als Armen kunnen zich ongetwijfeld continu blijven ontwikkelen. Een tijdelijke terugkeer naar Armenië zet geen rem op hun ontwikkeling. Het tegendeel blijkt niet. Er is in Armenië nog steeds een bestaanskader aanwezig met de familie die er woonachtig is (in Etsjmiadzin). De familie S. toont niet aan dat ze geen belangen meer zouden hebben in Armenië. Wat de legerdienst betreft, geeft de familie zelf aan dat deze kan geweigerd worden in ruil voor bijvoorbeeld een burgerdienst. Het vervullen van de militaire dienst is bovendien een verplichting opgelegd in het land van herkomst en een aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet dienen om aan deze verplichting te ontfloppen.

Terwijl, opnieuw dient te worden besloten dat wanneer wordt gesteld dat de familie misbruik heeft gedaan van de procedures, dient te worden opgemerkt dat hun laatste 9ter procedure eerst ontvankelijk werd verklaard;

Dat hetzelfde geldt voor de procedure 9ter dat werd gedaan omwille van de hartaandoening van Mher/Mikayel in 2011, deze werd tevens ontvankelijk verklaard en betrokkene werd geopereerd en genezen in België;

Dat hieruit blijkt dat zij ernstige ziekten lijden (Karine) of hebben geleden (Mher/Mikayel);

Dat daarenboven, de bedoeling/ratio legis, van artikel 9bis is een lang en illegaal verblijf te regulariseren;

Dat indien in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de kinderen het slachtoffer zijn geworden van de houding van de familie;

Dat Avetik nog steeds in zijn studies zit; Dat hij momenteel nog onder leerovereenkomst is;

Dat bijgevolg een stopzetting van zijn studies, ook voor een burgerdienst (indien hij de ruil kan verkrijgen quod non)), een omstandigheid is dat het voor hem moeilijk maakt om naar Armenië terug te keren om er een visumaanvraag in te dienen;

Dat hetzelfde geldt voor Aram (en niet Armen zoals vermeld in bestreden beslissing - welke de overleden zoon en broer is van de familie S.), minderjarig en momenteel schoolgaand in het tweede leerjaar-

Dat het voor hen zeer moeilijk zal zijn om een scholing in Armenië te volgen nu zij deze taal niet kunnen lezen en schrijven;

Dat de Raad van State n° 74880 van 30.06.1998 in de welke wordt gesteld dat scholing als buitengewone omstandigheid aanvaardt kan zijn (stuk 7 p. 221);

Dat dit in huidige aanvraag ook werd aangevraagd;

Dat dit element gepaard met de andere aangevoerde elementen in de 9bis aanvraag diende in overweging te worden genomen;

Dat op basis van het zorgvuldigheidsbeginsel, verwerende partij rekening had moeten houden met het aangehaalde element namelijk het verlies van te minste een schooljaar;

Dat de motivering desbetreffende ook niet afdoende is en strijdig is met de notie buitengewone omstandigheid alsook artikel 9bis van de vreemdelingenwet;

Overwegende dat, ten zesde de verwerende partij in de bestreden beslissing nog laat gelden dat:

Er werden verder geen medische elementen aangebracht die iemand van de familie zouden verhinderen te reizen. De aanvraag 9ter die hangende was voor mevrouw K. S. toen zij de aanvraag 9bis indiende, werd afgesloten met een ongegronde beslissing op 08.05.2017. Het beroep is niet opschortend. Mevrouw geeft niet aan dat zij zou blootgesteld worden aan een ernstig risico op ernstige en onomkeerbare verslechtering van haar gezondheidstoestand.

Terwijl, verwerende partij strijdig met artikel 3 EVRM (procedureel luik) en artikel 13 EVRM stelt dat het beroep tegen de weigering 9ter niet opschorsend is;

Dat volgens het Hof van Cassatie, arrest van 24.06.2015⁵ een beroep bij de RVV tegen een 9terbeslissing opschortend is;

Dat het Hof van Justitie stelde in het arrest Abdida van 18 december 2014 dat de artikelen 5 en 13 Terugkeerrichtlijn gelezen in het licht van artikel 18, §2 en 47 Handvest Grondrechten EU zich verzetten tegen nationale wetgeving die geen schorsend effect toekent aan een beroep tegen een uitwijzingsbeslissing aan

een ernstig zieke derdelander wanneer de repatriëring hem mogelijk zal blootstellen aan een ernstig risico op ernstige en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand;

Dat het vaststaat dat er momenteel een beroep hangende is tegen de beslissing 9ter tot ongegrondheid;

Dat dient te worden onderlijnd dat er in casu sprake is van een ontvankelijke doch ongegronde 9terbeslissing; Dat bij de beslissing tot onontvankelijkheid werd beslist dat verzoekster een grove en ernstige ziekte heeft in de zin van 9ter;

Dat wanneer wordt gesteld dat verzoekster niet aangeeft dat zij zal worden blootgesteld aan ernstige en onomkeerbare verslechtering van haar gezondheidstoestand, verwerende partij ten eerste niet is gebaseerd op juiste en relevante feiten en daarnaast de bewijsvoeringdrempel dermate hoog legt dat dit strijdig is met artikelen 3 en 13 EVRM;

Dat de Belgische rechtspraak (RvS en RvV) is nu unaniem: artikel 9ter Vw biedt niet alleen bescherming aan ernstig zieke vreemdelingen die lijden aan een acute, levensbedreigende ziekte of aandoening (RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 22g.073); artikel 9ter Vw is een autonome, nationale norm die een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 EVRM (RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 22g.073). De hoge drempel van hardheid uit de rechtspraak van het EHRM over artikel 3 EVRM, namelijk dat artikel 3 EVRM slechts bescherming biedt tegen een uitwijzing van een zieke vreemdeling als er een risico voor het leven is, bij een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte, kan de toepassing van artikel 9ter Vw niet beperken of bepalen. Dat het toepassingsgebied van artikel 9ter Vw (medische regularisatie-aanvraag) valt niet samen met de situaties waarin volgens het EHRM een uitwijzing strijdig is met artikel 3 EVRM;

Dat bijgevolg, de motivering van de bestreden beslissing, dienaangaande strijdig is met artikelen 3 en 13 EVRM alsook met artikelen 5 en 13 Terugkeerrichtlijn gelezen in het licht van artikel 19, §2 en 47 Handvest Grondrechten EU;

Overwegende dat, ten laatste, de bestreden beslissing stelt dat:

De Belgische immigratiewetgeving bepaalt hoe mensen met een andere nationaliteit hier kunnen verblijven. Een vreemdeling die langer dan 3 maanden in België wenst te verblijven moet daarvoor een machtiging aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. De verplichting om de aanvraag langs deze weg in te dienen betekent niet dat de verwijdering definitief is. Een tijdelijke verwijdering belemmert de ontwikkeling van een individu niet. Het is in zekere zin een tijdelijke terugkeer naar iemands herkomst. De familie S. heeft wortels in Armenië. Dat de familie schade zou ondervinden bij een eventuele tijdelijke terugkeer naar Armenië is daardoor onwaarschijnlijk en alleszins niet bewezen. De verplichting zich te richten tot de bevoegde diplomatieke of consulaire post en tijdelijk terug te keren naar het land waar de meeste familieleden geworteld zijn, is dan ook geen buitenproportionele vereiste.

Terwijl, opnieuw dient te worden vastgesteld dat zulk interpretatie en argument strijdig is met artikel 9bis EVRM;

Dat dit artikel stelt dat: (...)

Volgens de Raad van State zijn buitengewone omstandigheden ¹¹omstandigheden waar het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om naar zijn geboorteland terug te keren".

Volgens de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek in : ontvankelijkheid en gegrondheid :

"1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.⁶

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.⁷"

Of nog:

«les « circonstances exceptionnelles » précitées sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays & origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour, que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et que si celle-ci dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement (en ce sens, notamment: C.E., n° 107.621,31 mars 2002 ■ CE, n° 120.101, 2 juin 2003)⁸ »

Dat artikel 9bis toelaat om in buitengewone omstandigheden een regularisatieaanvraag in te dienen vanuit België;

Dat de bedoeling van artikel 9bis is zojuist om een illegaal verblijf te regulariseren;

Dat bijgevolg, de motivering van de bestreden beslissing artikel 9bis schendt;

Dat uiteindelijk, verzoekers wensen te benadrukken, dat zij in hun aanvraag verschillende omstandigheden hebben ingeroepen:

Administratieve onmogelijkheid : er is geen Belgische ambassade in hun land van herkomst en de bevoegde Belgische ambassade ligt in een buurland waarvoor zij de nodige reisdocumenten niet kunnen krijgen

Twee kinderen zouden een school- of academiejaar verliezen

De weigering van legerdienst voor twee van de meerderjarige zonen van de familie;

Dat elk van deze elementen al door de Rechtspraak van de Raad van State als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis werden bestempeld;

Dat in casu, verzoekers drie omstandigheden cumuleren; Dat hieruit blijkt dat zij de voorwaarde van buitengewone omstandigheden voldoen;

Dat bijgevolg artikel 9bis werd geschonden-

Dat verwerende partij, zich minstens had moeten uitspreken over de cumulatie van deze omstandigheden;

Dat dit uitdrukkelijk werd verzocht in de 9bis aanvraag :

"In conclusie, Verzoekers menen dan ook op basis van deze elementen zowel individueel als samen beschouwd dat huidige aanvraag ontvankelijk is."

Dat een schending van artikel 9bis in combinatie met de motiveringsplicht moet worden vastgesteld;"

3.2 Verzoekende partijen voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst deze bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. In de tweede en volgende bestreden beslissingen wordt onder de verwijzing naar artikel 7, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De gemachtigde specificeert dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De zorgvuldigheidsplicht, waarvan verzoekers ook de schending aanvoeren, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland."

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

In het eerste onderdeel menen verzoekers een tegenstrijdigheid in de motieven vast te stellen waar verweerder enerzijds stelt dat het schoollopen een buitengewone omstandigheid uitmaakt en anderzijds stelt dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald.

Verzoekers citeren een passage nopens het kind Aram maar zien hierbij over het hoofd dat deze passage onder de samenvatting valt aangaande de door de verzoekers aangehaalde elementen die door verzoekers zelf in de aanvraag werden uiteengezet. Uit de niet-partiële lezing van de motieven blijkt duidelijk dat verweerder het standpunt van verzoekers nopens het schoollopen van hun kind niet bijtreedt. Zo wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijke gemotiveerd: “*De nadelen die de kinderen – waarvan 1 kind inmiddels meerderjarig is – zouden ondervinden bij een tijdelijke terugkeer naar Armenië blijven beperkt door een perspectief van mogelijke terugkeer naar België. De kinderen zijn het slachtoffer geworden van een beslissing van de familie om het verblijf in België vol te houden met de bedoeling condities te creëren die volgens de familie vervolgens zouden moeten leiden tot een verblijfsmachtiging wat neerkomt op misbruik van procedures. De heer A. S. is inmiddels meerderjarig en kan zelfstandig zijn eigen leven leiden. Hij voltooide zijn beroepssecundair onderwijs en bekam het diploma dat hij wenste. Hij behoudt het perspectief van een terugkeer naar België. De familie S. is verantwoordelijk voor de bestaansonzekerheid die zij in stand hielden door hun volgehouden verblijf in België. De ouders lijken in lichamelijk en psychisch opzicht gezond en evenwichtig te zijn en zijn in staat hun kinderen te begeleiden bij andere ontwikkelingsomstandigheden. Ook de kinderen zelf lijken gezond en veerkrachtig te zijn. Het tegendeel blijkt niet uit de gegevens in hun dossier. Het is ook waarschijnlijk dat Aram en Avetik naast de Belgische ook met de Armeense cultuur vertrouwd zijn en Armeens kunnen*”

praten. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst hoeft geen negatieve ervaring te worden. Uit het dossier van de familie S. is niet gebleken dat betrokkenen werkelijk problemen hadden in hun land van herkomst. Ook Armenië biedt ontwikkelingskansen. Zowel Avetik als Armen kunnen zich ongetwijfeld continu blijven ontwikkelen. Een tijdelijke terugkeer naar Armenië zet geen rem op hun ontwikkeling. Het tegendeel blijkt niet. Er is in Armenië nog steeds een bestaanskader aanwezig met de familie die er woonachtig is (in Etsjmiadzin). De familie S. toont niet aan dat ze geen belangen meer zouden hebben in Armenië. Wat de legerdienst betreft, geeft de familie zelf aan dat deze kan geweigerd worden in ruil voor bijvoorbeeld een burgerdienst. Het vervullen van de militaire dienst is bovendien een verplichting opgelegd in het land van herkomst en een aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet dienen om aan deze verplichting te ontlopen.” Verzoekers houden aldus onterecht voor dat verweerder de schoolopleiding als een buitengewone omstandigheid zou hebben beoordeeld.

In het tweede onderdeel betogen verzoekers dat de verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling op zich niet voldoende is om te bepalen dat zij een gevaar vormen voor de openbare orde. Verweerder laat na te concretiseren waarom uit de loutere strafrechtelijke veroordeling verzoekers worden geacht de openbare orde te schaden. Bovendien betwist derde verzoeker dat hij een diefstal heeft gepleegd van auto-onderdelen. Ook bevinden de PV's en veroordelingen zich niet in het administratief dossier. Het motief dat verzoekers geen respect hebben voor de Vreemdelingenwet, de Belgische autoriteiten en de Belgische soevereiniteit is strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel laat net toe om een illegaal verblijf te regulariseren.

Vooreerst dient de Raad te herhalen dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat volgens de beoordeling van verweerder de buitengewone omstandigheden die door verzoekers werden ingeroepen niet verantwoord zijn waarom verzoekers geen aanvraag om machtiging tot verblijf kunnen indienen in hun land van herkomst. Waar verzoekers menen dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat verzoekers een gevaar zouden vormen voor de openbare orde kunnen zij aldus niet worden gevolgd. Bovendien kan er in de bestreden beslissingen niet worden gelezen dat verzoekers een 'gevaar vormen voor de openbare orde'. De bestreden bevelen zijn genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en het feit dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Dit wordt niet betwist door verzoekers. In de eerste bestreden beslissing stelt de verweerder vast dat verzoekers betrokken zijn bij feiten die de openbare orde schaden: *“Het gaat vooral om gewone diefstallen (winkel-diefstallen, diefstal van auto-onderdelen), mondelinge bedreigingen en verdachte handelingen. De heer A. S. werd in 2013 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld voor diefstal tot een gevangenisstraf van 4 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete. Mevrouw K. S. werd in 2013 voor 2 diefstallen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete. De heer A. S. en de heer M.S. werden na een diefstal van auto-onderdelen vastgehouden en gerepatriëerd naar Armenië. Beiden kwamen zonder toelating terug naar België. Later wordt de heer M. S. nogmaals gerepatriëerd naar Armenië en betekende hij een inreisverbod dat tot in 2019 geldig is. Maar ook na deze repatriëring met een inreisverbod dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is, keert betrokkene opnieuw zonder toestemming van de Belgische autoriteiten terug naar België. Mevrouw M. S. werd in 2013 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete. Mijnheer M./ M. S. die ook de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden met een Roemeense identiteitskaart en rijbewijs, werd voor diefstallen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete en in 2017 werd mijnheer veroordeeld tot het betalen van een geldboete wegens onwettig binnenkomen en verblijven in het Rijk.”* Zelfs aangenomen dat Aram/Davit ten onrechte werd verdacht van diefstal van auto-onderdelen, is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat verzoekers feiten hebben gepleegd die de openbare orde schaden, nu verweerder in de bestreden beslissing naar tal van strafrechtelijke veroordelingen verwijst. Het feit dat de vonnissen zich niet zouden bevinden in het administratief dossier doet geen afbreuk aan de door de verzoekers opgelopen strafrechtelijke veroordelingen, hetgeen verzoekers bezwaarlijk kunnen betwisten. Ook het motief dat verzoekers geen respect hebben voor de Vreemdelingenwet, de Belgische autoriteiten en de Belgische soevereiniteit is niet kennelijk onredelijk, nu verweerder niet enkel verwijst naar de strafrechtelijke veroordelingen maar tevens naar hun langdurig onregelmatig verblijf, de herhaaldelijke aanvragen tot machtiging tot verblijf, de zonder toelating terugkeer van A.S. en M.S. na hun gedwongen repatriëring, de tweede terugkeer zonder toelating van M.S. na een gedwongen repatriëring en na een inreisverbod dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is en het gebruik van een valse Roemeense identiteitskaart en rijbewijs door M.S. Verzoekers' betoog berust opnieuw op een partiële lezing van de motieven waar zij menen dat de beoordeling dat zij geen respect hebben voor de Vreemdelingenwet, de Belgische autoriteiten en de Belgische soevereiniteit, enkel slaat op hun illegaal verblijf.

In het derde onderdeel van het middel betwisten verzoekers dat zij nog over een netwerk beschikken in hun land van herkomst. Ze stellen dat de mannelijke leden van de familie hun dienstplicht zullen moeten vervullen en dat het omkeren in een burgerlijke plicht in praktijk enkel mogelijk is voor rijke families die smeergeld kunnen betalen. Bovendien is door de traagheid van de behandeling van de aanvragen door verweerder de verwijzing naar de 'tijdelijkheid' van de terugkeer, niet redelijk. Verzoekers citeren uit het arrest nr. 163 308 betreffende Avetik en menen dat artikel 8 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel worden geschonden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoekers wijzen erop dat zij niet meer over een netwerk beschikken in hun land van herkomst; dat de mannelijke leden van de familie zullen onderworpen worden aan de militaire dienstplicht en dat de behandeling van aanvragen traag is waardoor er niet kan worden verwezen naar een 'tijdelijke terugkeer'.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *"Door hun volgehouden verblijf in België bouwden zij een netwerk op van persoonlijke, sociale en economische belangen waarmee de familie nu hoopt verblijfs gemachtigd te kunnen worden. Het bestaan van dit netwerk betekent echter niet dat de familie niet meer in staat zou zijn zich tijdelijk van het Belgisch grondgebied te verwijderen. Ook in hun land van herkomst is er een netwerk aanwezig van persoonlijke, sociale en economische belangen. De heer A. S. die door zijn huwelijk met een Belgische dame in het bezit is van een F verblijfskaart, bekende financieel gesteund te worden door familie in Armenië wat aantoonde dat er nog familieleden woonachtig zijn in Armenië. Mevrouw K. S. verklaarde ook tijdens haar asielinterview dat er nog steeds familieleden verblijven in Armenië. Mevrouw had het over haar vader, de heer K.S., haar broer, de heer K. A., en haar zussen N. en M. K.. Haar familie is in Armenië woonachtig te Etsjmiadzin. Het is onwaarschijnlijk dat zij door hun volgehouden verblijf in België ook niet meer in staat zouden zijn hun familie in Armenië te gaan bezoeken. We mogen veronderstellen dat de familie S. wel degelijk kan terugvallen op dit netwerk in Armenië."* en *"Er is in Armenië nog steeds een bestaanskader aanwezig met de familie die er woonachtig is (in Etsjmiadzin). De familie S. toont niet aan dat ze geen*

belangen meer zouden hebben in Armenië. Wat de legerdienst betreft, geeft de familie zelf aan dat deze kan geweigerd worden in ruil voor bijvoorbeeld een burgerdienst. Het vervullen van de militaire dienst is bovendien een verplichting opgelegd in het land van herkomst en een aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet dienen om aan deze verplichting te ontsnappen. (...)De Belgische immigratiewetgeving bepaalt hoe mensen met een andere nationaliteit hier kunnen verblijven. Een vreemdeling die langer dan 3 maanden in België wenst te verblijven moet daarvoor een machtiging aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. De verplichting om de aanvraag langs deze weg in te dienen betekent niet dat de verwijdering definitief is. Een tijdelijke verwijdering belemmert de ontwikkeling van een individu niet. Het is in zekere zin een tijdelijke terugkeer naar iemands herkomst. De familie S. heeft wortels in Armenië. Dat de familie schade zou ondervinden bij een eventuele tijdelijke terugkeer naar Armenië is daardoor onwaarschijnlijk en alleszins niet bewezen. De verplichting zich te richten tot de bevoegde diplomatieke of consulaire post en tijdelijk terug te keren naar het land waar de meeste familieleden geworteld zijn, is dan ook geen buitenproportionele vereiste.”

Waar verzoekers hun betoog thans beperken tot de loutere ontkenning van een in hun land van herkomst aanwezig netwerk, volstaat dit niet. Verzoekers brengen geen begin van bewijs bij die hun beweringen kunnen staven dat de vader van K.S. is gestorven en dat zussen/broer zich thans in het buitenland bevinden. Ook de bewering dat de omkering naar een burgerlijke dienstplicht in de praktijk niet mogelijk is en smeergeld kost, wordt verder niet aangetoond met een begin van bewijs. Terwijl de aanvraag om machtiging tot verblijf, zoals verweerder terecht vaststelt, niet kan dienen om de verplichtingen inzake het vervullen van een militaire dienst in het land van herkomst te ontlopen. Nopens de duurtijd van de behandeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beperken verzoekers zich opnieuw tot vage en ongestaafde beschouwingen. Ten slotte kan er evenmin nuttig worden verwezen naar het arrest betreffende Avetik aangezien dit betrekking had op een nakende gedwongen repatriëring van Avetik terwijl *in casu* de verplichting om het grondgebied te verlaten bijna het ganse kerngezin van Avetik betreft, minstens de ouders van Avetik. In de mate verzoekers aldus willen aantonen dat zij hun voorgehouden gezinsleven niet elders kunnen leiden, maken zij, met deze elementen, met name dat zij niet meer over een netwerk beschikken in hun land van herkomst, dat de mannelijke leden van de familie hun militaire dienstplicht moeten vervullen en dat de behandeling van de aanvraag lang zal duren, niet aannemelijk dat er concrete hinderpalen bestaan voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven in het land van herkomst.

In het vierde onderdeel van het middel betogen verzoekers dat er effectief geen Belgische ambassade is in Armenië. Verweerder zou zich vergissen tussen Armen en de overleden zoon en broer van de familie. Zij verbleven illegaal in Moskou. Ook het VSF centrum bevindt zich in Moskou en dat men direct een afspraak moet maken met het centrum voor studentenvisum. Zij menen dat het aldus onmogelijk of zeer moeilijk is om de nodige stappen te ondernemen in hun land van herkomst.

Vooreerst merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat er geen Belgische ambassade is in Armenië. Verweerder oordeelt evenwel dat verzoekers hun aanvraag kunnen indienen bij de Belgische ambassade in Moskou. *“Betrokkenen kunnen de aanvraag doen vanuit hun thuisland Armenië via het VFS Center. Geval per geval wordt bekeken of het noodzakelijk is om zich toch te verplaatsen voor een persoonlijk interview, maar dit is niet altijd het geval. Voor de aanvraag van een studentenvisum dient de persoon die een dergelijk visum zou wensen zich wel te verplaatsen om een “questionnaire voor studenten” ter plaatse in te vullen. Maar een verplaatsing naar Moskou is niet onoverkomelijk. De familie verbleef voor zij naar België kwamen in Moskou nadat zij Armenië verlieten. Toen mevrouw K. S. eind 2009 naar België reisde, bevonden de heer A. S. en de heer A.S. zich nog steeds in Moskou. Het familieleven met de heer A. S. en zijn echtgenote wordt door deze procedure via de diplomatieke of consulaire post niet ernstig verstoord. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, hindert het gezins- en privéleven van de familie niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. De tijdelijke scheiding en de procedure zullen minder tijd in beslag nemen dan de jarenlange verwijdering van betrokkenen van hun familieleden in Armenië waarmee zij ongetwijfeld ook een zeer hechte band hebben. Artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden kan bovendien niet als een vrijgeleide beschouwd worden dat de familie S. zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”* Het gegeven dat er geen Belgische ambassade is in Armenië heeft niet tot gevolg dat Armeense onderdanen niet in de mogelijkheid zouden zijn om een machtiging met het oog op een verblijf in België aan te vragen. Door te wijzen op het feit dat verweerder zich heeft vergist met de overleden zoon en broer van de familie,

maken zij niet aannemelijk dat het voor hen zeer moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk is, om een verblijfsmachtiging aan te vragen overeenkomstig de procedure die voorzien is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Verweerder benadrukt in de nota met opmerkingen nog dat de familie in Moskou verbleef vóór zij naar België kwamen. De heren Armen S. en Avetik S. bevonden zich nog in Moskou toen mevrouw K.S. eind 2009 naar België is afgereisd.

In het vijfde onderdeel van het middel betogen verzoekers dat zij geen misbruik maakten van de procedures, integendeel, aangezien hun medische aanvraag eerst ontvankelijk werd verklaard. Zowel Karine als Mher lijden aan ernstige ziekten. Bovendien zit Avetik nog steeds in zijn studies, alsook Aram. Het zal voor de kinderen zeer moeilijk zijn om een scholing in Armenië te volgen, nu zij deze taal niet kunnen lezen en schrijven.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“De verblijfshistoriek toont aan dat de familie tijdens een relatief korte periode te weten kwam dat ze geen verblijfsstatuut zou verwerven op basis van een asielaanvraag, een aanvraag 9bis en een aanvraag 9ter. Mevrouw K. S., haar zoon M., haar schoondochter Meri en haar kleinkind Aram kwamen in december 2009 naar België en startten bij aankomst onmiddellijk een asielpcedure op. Op 21.12.2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een weigeringsbeslissing. Noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 29.04.2011 deze weigeringsbeslissing. Daarmee werd deze procedure beëindigd. Op 15.03.2010 dienden dezelfde personen een aanvraag 9ter in. Nadat de beslissing op 31.05.2010 eerst ontvankelijk wordt verklaard en betrokkenen in het bezit worden gesteld van een attest van immatriculatie, wordt deze procedure op 05.10.2011 afgesloten met een ongegronde beslissing. Op 12.10.2011 werd voor M.S., Meri en Aram een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Er werd geen gevolg gegeven aan deze instructie. In 2011 komen de heer A.S., echtgenoot van mevrouw K. S., en zijn zoon A. S. naar België na hun verblijf in Moskou. Op 28.10.2011 dienden alle familieleden een aanvraag 9ter in. Op 31.01.2012 werd deze door de dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk bevonden. Ondanks het feit dat na hun relatief korte verblijf in België aan de hand van de negatief afgesloten procedures kon opgemaakt worden dat ze geen verblijfsmachtiging zouden bekomen, beslissen de familieleden het Belgisch grondgebied niet te verlaten en hun verblijf in België vol te houden. De familie dient hierna opnieuw procedures 9ter en 9bis in die allen steeds werden afgesloten met negatieve beslissingen. Hun volgehouden verblijf in België zou vermoedelijk naar hun aanvoelen ooit leiden tot een verblijfsmachtiging.”* en *“De nadelen die de kinderen – waarvan 1 kind inmiddels meerderjarig is – zouden ondervinden bij een tijdelijke terugkeer naar Armenië blijven beperkt door een perspectief van mogelijke terugkeer naar België. De kinderen zijn het slachtoffer geworden van een beslissing van de familie om het verblijf in België vol te houden met de bedoeling condities te creëren die volgens de familie vervolgens zouden moeten leiden tot een verblijfsmachtiging wat neerkomt op misbruik van procedures. De heer A. S. is inmiddels meerderjarig en kan zelfstandig zijn eigen leven leiden. Hij voltooide zijn beroepssecundair onderwijs en bewaart het diploma dat hij wenste. Hij behoudt het perspectief van een terugkeer naar België. De familie S. is verantwoordelijk voor de bestaansonzekerheid die zij in stand hielden door hun volgehouden verblijf in België. De ouders lijken in lichamelijke en psychische opzicht gezond en evenwichtig te zijn en zijn in staat hun kinderen te begeleiden bij andere ontwikkelingsomstandigheden. Ook de kinderen zelf lijken gezond en veerkrachtig te zijn. Het tegendeel blijkt niet uit de gegevens in hun dossier. Het is ook waarschijnlijk dat Aram en Avetik naast de Belgische ook met de Armeense cultuur vertrouwd zijn en Armeens kunnen praten. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst hoeft geen negatieve ervaring te worden. Uit het dossier van de familie S. is niet gebleken dat betrokkenen werkelijk problemen hadden in hun land van herkomst. Ook Armenië biedt ontwikkelingskansen. Zowel Avetik als Armen kunnen zich ongetwijfeld continu blijven ontwikkelen. Een tijdelijke terugkeer naar Armenië zet geen rem op hun ontwikkeling. Het tegendeel blijkt niet.”*

Waar verzoekers betogen dat zij geen misbruik maakten van de procedures kunnen zij bezwaarlijk ontkennen dat zij, ondanks het feit dat zij na hun relatief korte verblijf in België en aan de hand van de negatief afgesloten procedures het Belgische grondgebied niet hebben verlaten en opnieuw procedures 9ter en 9bis indienden die allen werden afgesloten met negatieve beslissingen.

Opnieuw geven verzoekers met hun betoog over het schoollopen van de kinderen slechts aan een andere mening te zijn toegedaan. De beoordeling dat de kinderen naast de Belgische ook vertrouwd zijn met de Armeense cultuur en Armeens kunnen praten, is niet kennelijk onredelijk, nu de kinderen over een Armeense nationaliteit beschikken. Verzoekers weerleggen niet dat zij geen ‘werkelijke problemen’ hadden in hun land van herkomst en dat Armenië ook ontwikkelingskansen biedt. Een tijdelijke

terugkeer naar Armenië zet geen rem op de ontwikkeling van de kinderen. De Raad acht het oordeel van de gemachtigde dat de kinderen zich zouden kunnen aanpassen aan het land van herkomst en dat verondersteld mag worden dat zij via hun ouders al een band hebben met de taal en de cultuur van hun land van herkomst, niet kennelijk onredelijk. De situatie van de kinderen acht de Raad *in casu* niet dermate dat van de gemachtigde redelijkerwijs moest verwacht worden, omwille van de aangehaalde bepalingen, af te zien van de in de wet voorziene vereiste tot het indienen van de aanvraag in het herkomstland. Het schoolgaan van de kinderen in België wordt in wezen niet ontkend door de gemachtigde van de staatssecretaris. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft wel degelijk afgewogen of de belangen van het kind, waaronder het schoolgaan, het uiterst moeilijk zouden maken om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, doch kwam tot het oordeel dat dit niet aan de orde was en de Raad kan deze beoordeling, zoals *supra* besproken, niet kennelijk onredelijk achten.

In zoverre dat verzoekers betogen dat het schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt en zich hiervoor steunen op de in hun verzoekschrift vermelde rechtspraak van de Raad van State, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State ook en reeds meerdere malen heeft geoordeeld – tevens in recentere arresten dan het arrest waarnaar verzoekers verwijzen – dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

In het zesde onderdeel van het middel verwijzen verzoekers naar de medische aanvraag die ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 8 mei 2017 doch waartegen een annulatieberoep werd ingediend bij de Raad. Een repatriëring zal verzoekers aldus blootstellen aan een ernstig risico op een ernstige en onomkeerbare verslechtering van de gezondheidstoestand. Verweerder oordeelt strijdig met artikel 3 van het EVRM dat het beroep tegen de weigering van de medische aanvraag niet opschortend is.

In tegenstelling tot verzoekers' betoog werkt het annulatieberoep tegen de beslissing waarbij de medische aanvraag ongegrond werd verklaard, niet opschortend. *In casu* blijkt nergens uit dat verweerder de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. De afgifte van een bevel, zelfs met een naderhand terug opengevallen aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, zoals *in casu*, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het staat verzoekers vrij om aan de verwerende partij, gelet op de medische situatie, een verlenging van de uitvoeringstermijn van een bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen.

In het laatste onderdeel van het middel betogen verzoekers dat zij weldegelijk verschillende buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen, met name de administratieve onmogelijkheid omdat er geen Belgische ambassade is in hun land van herkomst; de twee kinderen die een school- of academiejaar verliezen en de weigering van de burgerdienst voor twee meerderjarige zonen van de familie.

Verzoekers geven met hun algemeen betoog aan het niet eens te zijn en herhalen de buitengewone omstandigheden zoals uiteengezet in hun aanvraag doch weerleggen hiermee de concrete motieven uit de eerste bestreden beslissing niet. Dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aangevoerde elementen niet aanvaardt, impliceert niet dat deze elementen buiten beschouwing werden gelaten of er geen rekening mee werd gehouden, noch dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, wordt wel degelijk rekening gehouden met de aangevoerde omstandigheden en gemotiveerd -zie de bespreking hierboven- om welke redenen deze niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Samengevat kan worden gesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris de elementen waarnaar verzoekers opnieuw verwijzen in hun verzoekschrift, wel degelijk heeft betrokken in zijn beoordeling. In de eerste bestreden beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Verzoekers tonen

met hun betoog, waarin zij voorhouden dat op basis van de door hen aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorhanden zijn, niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoekers beperken zich in wezen tot het herhalen van elementen uit hun aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Zij geven doorheen hun verzoekschrift blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoekers slagen er niet in op concrete wijze aan te tonen op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van hun aanvraag hebben aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Met hun betoog tonen verzoekers dan ook niet aan dat de beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is, noch dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of onvoldoende onderzoek zou zijn gebeurd. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel "*al dan niet in combinatie met de artikelen 3 en 8 EVRM*", wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 in het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, in combinatie met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"a. Principes

Overwegende dat de fysieke integriteit en de menselijke waardigheid worden gewaarborgd door artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M.;

Overwegende dat artikel 3 E.V.R.M. stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. »

Dat dit verbod absoluut is en het verbod inhoudt om iemand te verwijderen naar een land waar er een reëel risico op onterende behandeling bestaat;

Dat een schending van dit artikel bijgevolg ambtshalve kan worden opgeworpen;

Dat het EHRM het «non-refoulement» beginsel beschouwt als "inherent" aan artikel 3 E.V.R.M.; Dat dit ook inhoudt voor een staat die een bevel om het grondgebied te verlaten wil laten uitvoeren dat er een probleem kan ontstaan als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. zal worden onderworpen⁹;

Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werkte gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid);

Dat De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen; Dat Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, men vooreen beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is¹⁰;

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laat gelden dat:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn,¹¹

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);¹²

2. Toepassing aan onderhavig geval Overwegende dat, eerste onderdeel van het middel, de bevelen om het grondgebied te verlaten geen onderzoek maken betreffende de medische toestand van eerste verzoekster;

Dat op 21.09.2017, werd meegedeeld aan verwerende partij, alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, dat verzoekster tevens ook een hartdoening had ¹TakotsubaDat zij hiervoor werd opgenomen in het ziekenhuis; (stuk 4)

Dat dit ook werd vermeld in het beroep tegen de 9ter aanvraag van de welke verwerende partij op de hoogte is zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing;

Dat in dit beroep verzoekers ook menen dat verwerende partij geen grondig en zorgvuldig onderzoek hebben gemaakt van hun 9ter aanvraag; (stuk 8)

Dat bijgevolg geen rekening werd gehouden met de actuele medische toestand van verzoekster alvorens de beslissing tot verwijdering te nemen;

Dat bijgevolg beslissing geen serieus en grondige analyse maakt van de grief van verzoekers; Dat dit artikelen 3 en 13 EVRM schendt;

Dat in het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden met de medische toestand van eerste verzoekster;

Dat dit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt;

Overwegende dat, tweede onderdeel van het middel, dat in hun 9ter aanvraag deze grief als volgt werd uiteengezet:

"B. Toestand en ernst van de ziekte Verzoekster lijdt aan Reumatoïde artritis.

Reumatoïde artritis (RA) is een chronische inflammatoire systemische aandoening waarbij ontstekingen van de gewrichten op de voorgrond staan. Het betreft een chronische, symmetrische poly->artritis van vooral pols-, hand- en voetgewrichten die leidt tot pijn, stijfheid, radiologische schade en functieverlies. Het is een chronische ziekte waarbij de patiënt lijdt aan opstoten.

Bij reumatoïde artritis (RA) heeft de patiënt vaak te maken met verschillende zorgverleners. De behandeling omvat medicijnen, een operatie of helpen met hulpmiddelen, (stuk 4)

Dit blijkt ook uit de andere stukken van het medisch dossier van verzoeker {Stuk 2)

Verzoekster behandeling:

Lederraxaat 2.5 mg: 6co/week

Foliumzuur

Paracetamal

Cilofenac

Redrol 8 mg

Omeprazole

Haar behandeling is levenslang nodig.

Zij werd gehospitaliseerd in neurologie op 2.04.2016 en op reumatologie op 19.05.2016.

Een regelmatige opvolging van haar medicatie is nodig, van een laboratorium en van klinisch onderzoek.

Dat bijgevolg niet betwist kan worden dat verzoekster aan een ernstige aandoening lijdt die zijn fysieke en psychische integriteit in gevaar brengt in geval van stopzetting van medicatie.

Indien u de medische conclusies van deze specialist zou willen betwisten verzoekt verzoekster u ertoe dat zij wordt onderzocht door een reumatoloog.

C. A Igemene situatie in Armenië - Beschikbaarheid en toegankelijkheid van de gezondheidszorg

Dat blijkt uit de site pharm.am, dat de belangrijkste medicatie voor verzoekster niet beschikbaar is volgens pharm.am. (stuk 9)

Dat er volgens de site doctors.am, amper 11 reumatologen bestaan voor heel Armenië, (stuk 7)

Dat de toegang tot gezondheidszorg in Armenië financieel zeer moeilijk is. (stuk 10, n, 14)

Dat corruptie verregaand is in de gezondheidszorg. (stuk 10, 12, 14) dat patiënten vaak smeergeld moeten betalen.

Dat het gemiddelde salaris maar 310\$ bedraagt per maand welke niet voldoende zal zijn om de zorgen en medicatie van verzoeker te betalen.

Dat de prijzen van de apotheken hoger zijn dan de officiële prijs en verschillen van apotheek tot apotheek (stuk 12)

Dat de politieke situatie in Armenië deze laatste jaren ook is verergerd. Dat er een oorlog gaande is tussen Azerbeidzjan en Armenië.(stukken 17-18)

Dat de ziekte van verzoekster een chronische ziekte is waarbij verzoekster ook aan chronische pijn lijdt;

Dat de pijnstillende medicatie zeer moeilijk verkrijgbaar is; (stuk 16)

Dat de Verenigde Naties in een nationaal rapport betreffende Armenië hebben vastgesteld dat er steeds problemen zijn ten aanzien van toegang tot de gezondheidszorg, (stuk 15)

Dat het geheel van deze elementen de toegang tot gezondheidszorg ook vermoedelijk

Dat een terugkeer naar haar herkomstland, zonder behandeling, een leven met hevige pijn voor verzoekster een ontorende en vernederende behandeling zou uitmaken;

Daarnaast, gezien de algemene situatie betreffende de gezondheidszorg in Armenië, is de enige efficiënte behandeling de voortzetting van de behandeling van verzoekster in België door gespecialiseerde dokters.

In het licht van deze elementen, zult u begrijpen dat het onmogelijk voor verzoeker is om terug te keren naar Armenië, enerzijds gelet op de ernst van zijn ziekte en, anderzijds gelet op het feit dat hij niet van een adequate behandeling kan genieten in zijn herkomstland. Een verwijdering zou een reëel risico uitmaken voor zijn fysieke en psychische integriteit alsook voor zijn recht op het leven, zijn terugkeer zou in strijd zijn met artikel 9ter van de wet van 1980 en artikelen 2 en 3 van het E. V.R.M..

Verzoekster voldoet dus aan de voorwaarden van artikel 9ter."

Dat blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat deze grief niet grondig werd onderzocht namelijk betreffende de elementen opgeroepen in de 9ter aanvraag:

Materiele toegang : enkel 11 reumatologen specialisten bestaan in Armenië,

Financiële toegang : corruptie maakt het zeer moeilijk om de bestaansmiddelen te hebben om een dokter te kunnen betalen.

Dat deze elementen niet werden onderzocht; (zie beroep 9ter-stuk 8)

Dat bijgevolg artikel 3 EVRM (procedureel luik) geschonden werd;

Dat verwerende partij welke beslist dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM (materieel luik), dit artikel schendt;

Dat daarenboven zij een hartdoening heeft gediagnosticeerd op 9.05.2017; Dat zij werd opgenomen in het ziekenhuis (stuk 4); Dat dit haar nood aan gezondheidszorg nog vermoedelijk; Dat een grondige analyse zich opdringt;

Dat dit een schending is van artikel 74/13 alsook de bepalingen omtrent de motivering van bestuurshandelingen, artikel 3 EVRM (procedureel luik) en het zorgvuldigheidsbeginsel;"

3.4 Verzoekers wijzen erop dat de medische toestand van eerste verzoekster diende te worden onderzocht alvorens over te gaan tot de bevelen om het grondgebied te verlaten. Op 21 september 2017 werd aan de verwerende partij medegedeeld dat verzoekster bijkomend een hartaandoening heeft en daarvoor werd opgenomen in het ziekenhuis. In het tweede onderdeel van het middel verwijzen verzoekers naar de grief zoals uiteengezet in de vordering tot nietigverklaring tegen de beslissing waarbij de medisch aanvraag ongegrond werd verklaard.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: "Er werden verder geen medische elementen aangebracht die iemand van de familie zouden verhinderen te reizen. De aanvraag 9ter die hangende was voor mevrouw K. S. toen zij de aanvraag 9bis indiende, werd afgesloten met een ongegronde beslissing op 08.05.2017. Het beroep is niet opschortend. Mevrouw geeft niet aan dat zij zou blootgesteld worden aan een ernstig risico op ernstige en onomkeerbare verslechtering van haar gezondheidstoestand." Verzoekers kunnen verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de actuele medische toestand van verzoekster zoals die werd medegedeeld op 21 september 2017. Verweerder kon met deze toestand geen rekening houden nu de bestreden beslissingen zijn genomen op 20 september 2017 en hij er bijgevolg geen kennis van had op het moment dat de beslissingen zijn genomen. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat de beslissing van 8 mei 2017 waarbij de medische aanvraag ongegrond werd verklaard inmiddels reeds bij arrest nr. 194 866 op 10 september 2017 werd vernietigd.

Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden in hun betoog dat niet werd gemotiveerd inzake de door hen ingeroepen medische problemen en de beroepsprocedure die zij nog hangende hadden bij de Raad tegen een negatieve beslissing in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad dient ook te benadrukken dat de wetgever met de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet onderscheiden verblijfsprocedures heeft voorzien en in artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet duidelijk heeft bepaald dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden in de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt terecht verwezen naar de afgesloten medische aanvraag op 8 mei 2017 en wordt er terecht op gewezen dat de (toen) hangende beroepsprocedure bij de Raad geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, daar dit beroep geen schorsende werking heeft.

In het verlengde hiervan, maken verzoekers met hun uiteenzetting ook niet aannemelijk dat de hangende beroepsprocedure bij de Raad tegen een negatieve beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ten onrechte niet als buitengewone omstandigheid is aanvaard. Artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet geldt van zodra de medische elementen reeds zijn ingeroepen in het kader van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder wees er in zijn beslissing verder correct op dat een annulatieprocedure bij de Raad tegen een beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft.

Verzoekers wijzen nog op rechtspraak van het EHRM, bijgetreden door de Raad, die stelt dat artikel 13 van het EVRM in zaken van verwijdering en uitlevering een rigoureuus onderzoek vereist van een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM en dat in dit kader de betrokkene moet kunnen beschikken over een automatisch schorsend beroep. Er blijkt evenwel niet dat verzoekers in huidige zaak dienstig naar deze rechtspraak kunnen verwijzen. *In casu* ligt zo geen verwijderings- of uitleveringsbeslissing voor. Bovendien tonen verzoekers niet aan dat verweerder op het ogenblik van de bestreden beslissingen kennis had of kon hebben van de 'actuele medische toestand' van eerste verzoekster.

Het staat de verzoekers overigens vrij om aan de verwerende partij, gelet op de medische toestand van eerste verzoekster, een verlenging van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in combinatie met de motiveringsplicht en artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verder wijst de Raad erop dat daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht inhoudt, verzoekers bezwaarlijk kunnen verwachten dat de motivering die blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing die op dezelfde dag als de tweede en volgende bestreden beslissingen ter kennis werd gebracht, nog eens worden herhaald in de bestreden bevelen. Verzoekers kunnen dan ook niet zonder meer stellen dat geen rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen is overgegaan tot een individueel onderzoek. *In casu* blijkt uit de lezing van de eerste bestreden beslissing dat bij de behandeling van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rekening werd gehouden met de door verzoekers' ingeroepen medische problemen. Verweerder oordeelde terecht dat verzoekers geen medische elementen hadden aangebracht die hen zouden verhinderen te reizen. Het weze herhaald dat de 'actuele medische toestand' van eerste verzoekster pas daags na de bestreden beslissingen werden overgemaakt aan verweerder, waardoor verweerder er geen kennis van had of kon hebben op het ogenblik van de bestreden beslissingen. Bovendien werd nopens de beslissing waarbij de medische aanvraag ongegrond werd verklaard en waartegen een beroep bij de Raad hangende was, correct geoordeeld door verweerder dat dit beroep niet opschortend was.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, in combinatie met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"1. Principes

Verzoekers verwijzen naar de middelen hierboven.

Overwegende dat artikel 8 E.V.R.M. laat gelden dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordeligheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.";

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, men in de eerste plaats nagaat of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing;

Dat bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, volgens recente rechtspraak van het EHRM men dient rekening te houden met feiten of documenten ten aanzien van het privé en familiaal leven tot op het moment van de EFFECTIEVE verwijdering te plaatsen;
Dat artikel 8 van het EVRM noch het begrip „familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven definieert; Dat beide begrippen autonome begrippen zijn, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd;

Dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie;

Dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM; Dat het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven¹⁴; Dat het Europees Hof laat gelden dat de persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven¹⁵;

Dat betreffende het familiaal leven, het Europees Hof in de zaak Trabelsi tegen Duitsland¹⁶ laat gelden dat :

« La Cour note que le requérant, célibataire et sans enfants, avait 21 ans au moment de l'imposition de l'interdiction de séjour, et plus de 22 ans lorsque la mesure est devenue définitive, mais vivait encore avec ses parents. Elle rappelle qu'elle a admis dans un certain nombre d'affaires concernant de jeunes adultes qui n'avaient pas encore fondé leur propre famille que leurs liens avec leurs parents et d'autres membres de leur famille proche s'analysaient également en une vie familiale. Par ailleurs, la question de l'existence d'une vie familiale au sens de l'article 8 doit s'apprécier à la lumière de la situation à l'époque ou la mesure d'interdiction de séjour est devenue définitive (Maslovprécité, § 61), c'est-à-dire en l'espèce le 30 juin 2000 jour où la cour d'appel administrative a rendu sa décision (Kaya c. Allemagne, no 31753/02, §57, 28 juin 2007, et Chair et J.B. précité, § 60).^ »

Dat verwerende partij diende te onderzoeken of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven; Dat dit afhangt of van de weigering van een voortgezet verblijf, dan wel van het feit of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht-

Dat in de eerste hypothese, de inbreuk wordt onderzocht in het licht van de tweede paragraaf van artikel 8 terwijl in het tweede geval, het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM;

Dat in dit tweede geval, zoals in onderhavig geval, er volgens het EHRM moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen¹⁸;

Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance"-toets;

Dat als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM¹⁹;

Dat men dient rekening te houden enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niet heeft te maken met de loutere goede wil of met praktische regelingen²⁰ en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet²¹

2. Toepassing aan onderhavig geval Overwegende dat, verzoekers menen dat de bestreden beslissing dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM;

Betreffende het bestaan van een privéleven en gezinsleven dient het volgend in achtung te worden genomen: Avetik (Avo), hier aangekomen is als minderjarige.

Hij is ondertussen meerderjarig geworden maar is nog schoolgaande. Hij heeft woont hier al 7 jaar.

Hij ook een "egerie" in zijn boksklub is; (stuk 24,30-31, van de regularisatieaanvraag)

Hij is student in (...) van Sint-Truiden. Hij volgt beroepssecundair onderwijs en is een perfecte leerling, (stuk 16 van de regularisatieaanvraag) Dat hem een jaar te gaan blijft.

Ararm minderjarige is en hier is aangekomen op de leeftijd van één. Hij kent Armenië amper.

Hij heeft zijn hele leven in België gewoond. Hij is schoolgaande en momenteel in het 2de leerjaar, (stuk 21 van de regularisatieaanvraag)

De hele familie hier in België een bestaanskader opgebouwd.

Verzoekers zijn hier sinds 2009. Zij hebben sindsdien (7 jaar) een nieuw bestaanskader heeft opgebouwd in België.

Dat dit bestaanskader op basis van de volgende documenten kan bewezen worden : (...)

Avetik is nog altijd schoolgaand;

Dit bestaanskader is voldoende beschermwaardig in het licht van artikel 8 van het E.V.R.M.;

Dat verzoekers tevens een familiaal leven hebben in België ;

verzoekers een familiaal leven met respectievelijk hun meerderjarige zoon, broer of schoonbroer, A. S.. (stuk 25,29 van de regularisatieaanvraag)

Deze en zijn vrouw M.A. steunen de hele familie financieel en materieel. Hun schoondochter/zus heeft de Belgische nationaliteit. Hun zoon/broer heeft een legaal verblijf van onbepaalde duur in België.

Verzoekers zijn afhankelijk van hem. Dit blijkt namelijk uit hun woonstsituatie, zij logeren allen op hetzelfde adres; (stuk 34 van de regularisatieaanvraag)

A. werd pas in 2015 meerderjarig. Uit deze recente meerderjarigheid en de feitelijke samenwoning van de hele familie het aannemelijk is dat er een afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoekers en hun broer/zoen;

Volgens het Europees Hof (arrest Trabelsi t. Duitsland - hierboven vermeld), sprake is van familiaal leven buiten de nucleaire familie (echtgenoten met minderjarige kinderen) wanneer er een band van afhankelijkheid wordt aangetoond wat in casu het geval is;

Dat betreffende het familiaal leven, het Europees Hof in de zaak Trabelsi tegen Duitsland²² laat gelden dat :

« La Cour note que le requérant, célibataire et sans enfants, avait 21 ans au moment de l'imposition de [l'interdiction de séjour, et plus de 22 ans lorsque la mesure est devenue définitive, mais vivait encore avec ses parents. Elle rappelle qu'elle a admis dans un certain nombre d'affaires concernant de jeunes adultes qui n'avaient pas encore fondé leur propre famille que leurs liens avec leurs parents et d'autres membres de leur famille proche s'analysaient également en une vie familiale. Par ailleurs, la question de l'existence d'une vie familiale au sens de l'article 8 doit s'apprécier à la lumière de la situation à l'époque où la mesure d'interdiction de séjour est devenue définitive (Maslovprécité. S 61). c'est-à-dire en l'espèce le 10 iuin 2. jour où la cour d'appel administrative a rendu sa décision (Kava c. Allemagne, no 31753/02, §57,28juin 2007, et Chair et J.B. précité, § 60). »

Dat verzoekers menen dat de bestreden beslissingen elk een inmenging uitmaken in hun familiaal en privéleven;

Dat A. bij terugkeer naar Armenië het risico loopt om zijn legerdienstplicht te moeten uitvoeren nu dit verplicht is voor jongeren tussen 18 en 27 jaar oud gedurende twee jaar in Armenië . Een alternatieve burgerlijke plicht is van 36 maanden en verzoeker moet dan bewijzen dat hij zijn dienstplicht weigert voor filosofische of religieuze redenen. Dat dit hem, in elk geval, zal verhinderen om zijn studies verder te zetten. Dat dit hem ook minstens twee jaar van zijn familie, bestaanskader, vrienden zal scheiden, (stuk 32 van de regularisatieaanvraag)

Wanneer een onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden er een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, wat in casu ook het geval is.²⁴

Dat verzoekers laten terugkeren naar een land waar zij geen familie meer heeft, geen financiële steun en geen toegang tot haar medische behandeling, enkel om er een aanvraag in te dienen, een disproportionele inmenging is in het familiaal leven.

Dat er geen diplomatieke post is in Armenië en dat zij zich uiteindelijk toch naar Rusland, land met hetwelke zij geen band hebben moeten begeven.

Dat verzoekster (Karine) afhankelijk is van haar meerderjarige zoen; Dat dit blijkt uit haar medische situatie;

Verzoekers menen dat het indienen van een aanvraag onder artikel 9bis van de vreemdelingenwet in het land van herkomst de verdere ontwikkeling of handhaving van zijn privéleven in België in het gedrang brengt;

Dat op basis van de praktijk gebleken is dat men minstens een jaar in het buitenland dient te wachten voor de behandeling van een aanvraag 9bis waardoor de verdere ontwikkeling van het privéleven een jaar wordt stopgezet;

Dat de familie en zeker A. S. zeer geïntegreerd is; Dat meer dan 7000 mensen, de familie S. steunt op Facebook sinds hun vasthouding met oog op verwijdering (stuk 23-24 van de regularisatieaanvraag);

Gelet op het gegeven dat aan de voorwaarde van buitengewone omstandigheden wordt voldaan en, alsook gelet op het gegeven dat hij een nieuw bestaanskader heeft opgebouwd in België, kan besloten worden dat zelfs een tijdelijke verwijdering naar zijn herkomstland teneinde de formaliteiten te vervullen die krachtens artikel 9 bis Vw. vereist zijn, een buitenproportionele inmenging uitmaakt in de zin van artikel 8 E.V.R.M.;

Dat een schending van artikel 8 EVRM dient te worden vastgesteld;"

3.6 Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De Raad wijst er in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM tevens op dat waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, dat anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere gezins- of familierelaties. Deze vallen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Verzoekers dienen dan ook in de eerste plaats de aanwezigheid van een gezins- of familieleven aan te tonen in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat de aanwezigheid van hun meerderjarige zoon, broer of schoonbroer, A.S en diens Belgische echtgenote betreft, wordt wel degelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing. Hierbij wordt eveneens verwezen naar artikel 8 van het EVRM: *“Het familieleven met de heer A. S. en zijn echtgenote wordt door deze procedure via de diplomatieke of consulaire post niet ernstig verstoord. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, hindert het gezins- en privéleven van de familie niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. De tijdelijke scheiding en de procedure zullen minder tijd in beslag nemen dan de jarenlange verwijdering van betrokkenen van hun familieleden in Armenië waarmee zij ongetwijfeld ook een zeer hechte band hebben. Artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden kan bovendien niet als een vrijgeleide beschouwd worden dat de familie S. zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”* en *“Het huis waar zij in België woonachtig waren, blijft bewoond door de heer A. S. en zijn echtgenote mevrouw M. A.. Van zodra de familie zich in regel heeft gesteld met de immigratiewetgeving, kunnen zij indien zij dit wensen dit huis opnieuw betrekken.”*

Waar verzoekers wijzen op hun materiële en financiële afhankelijkheid van hun familie die over een F-kaart beschikken in België en ook allen wonen op hetzelfde adres weerleggen zij niet dat het familieleven niet ernstig verstoord wordt door de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen. Verweerder legt immers de nadruk dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers in essentie verwijzen naar de aanwezigheid van de familieleden met verblijfsrecht in België, doch niet uiteenzetten op welke wijze er *in casu* sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt. In de bestreden beslissing wordt tevens afgewogen dat verzoekers ook over een netwerk van familieleden beschikken in Armenië waarop zij kunnen terugvallen. En verder motiveert de eerste bestreden beslissing: *“De Belgische immigratiewetgeving bepaalt hoe mensen met*

een andere nationaliteit hier kunnen verblijven. Een vreemdeling die langer dan 3 maanden in België wenst te verblijven moet daarvoor een machtiging aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De verplichting om de aanvraag langs deze weg in te dienen betekent niet dat de verwijdering definitief is. Een tijdelijke verwijdering belemmert de ontwikkeling van een individu niet. Het is in zekere zin een tijdelijke terugkeer naar iemands herkomst. De familie S. heeft wortels in Armenië. Dat de familie schade zou ondervinden bij een eventuele tijdelijke terugkeer naar Armenië is daardoor onwaarschijnlijk en alleszins niet bewezen. De verplichting zich te richten tot de bevoegde diplomatieke of consulaire post en tijdelijk terug te keren naar het land waar de meeste familieleden geworteld zijn, is dan ook geen buitenproportionele vereiste.” Aldus oordeelt verweerder dat zelfs wanneer het bestaan van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond, verzoekers geen concrete hinderpalen aantonen die hen belemmeren tijdelijk terug te keren met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten. Verzoekers tonen niet aan dat zij gedurende de periode van de tijdelijke scheiding geen contact kunnen onderhouden met A.S. en zijn Belgische echtgenote via moderne communicatietechnologieën en niet verder zouden kunnen genieten van een financiële ondersteuning in hun land van herkomst. Bovendien worden A.S. en zijn Belgische echtgenote niet verhinderd om de familie te bezoeken in Armenië. Waar verzoekers opnieuw wijzen op de mogelijke verplichte militaire dienstplicht voor de mannelijke leden van het gezin, de medische problemen van verzoekster en het gebrek aan een Belgische ambassade in Armenië, verwijst de Raad naar de besprekingen onder het eerste en tweede middel.

Verzoekers verwijzen nog naar hun uitgebreid sociaal en privéleven in België. In het bijzonder dat van hun (ondertussen meerderjarig) kind Avetik en Aram die in België schoollopen. Avetik is bovendien actief in een bokscub. Verzoekers wijzen erop dat het centrum van hun sociale leven gelegen is in België, alwaar ze een bestaanskader hebben opgebouwd. Zij wijzen op de talrijke getuigenissen.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot hun betoog over het bestaan van hun privéleven het volgende gemotiveerd: *“Door hun volgehouden verblijf in België bouwden zij een netwerk op van persoonlijke, sociale en economische belangen waarmee de familie nu hoopt verblijfs gemachtigd te kunnen worden. Het bestaan van dit netwerk betekent echter niet dat de familie niet meer in staat zou zijn zich tijdelijk van het Belgisch grondgebied te verwijderen. Ook in hun land van herkomst is er een netwerk aanwezig van persoonlijke, sociale en economische belangen. De heer A. S. die door zijn huwelijk met een Belgische dame in het bezit is van een F verblijfskaart, bekende financieel gesteund te worden door familie in Armenië wat aantoont dat er nog familieleden woonachtig zijn in Armenië. Mevrouw K. S. verklaarde ook tijdens haar asielinterview dat er nog steeds familieleden verblijven in Armenië. Mevrouw had het over haar vader, de heer K.S., haar broer, de heer K. A., en haar zussen N. en M. K.. Haar familie is in Armenië woonachtig te Etsjmiadzin. Het is onwaarschijnlijk dat zij door hun volgehouden verblijf in België ook niet meer in staat zouden zijn hun familie in Armenië te gaan bezoeken. We mogen veronderstellen dat de familie S. wel degelijk kan terugvallen op dit netwerk in Armenië. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. De stukken die bij deze aanvraag werden voorgelegd, kunnen later opnieuw worden gebruikt. De familie dient tijdelijk België te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat de familie voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten.”*

De Raad merkt op dat zelfs al zouden verzoekers met hun voornoemd betoog het bestaan van hun privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantonen dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Bovendien weerleggen verzoekers met hun betoog niet dat alle elementen van integratie zouden kunnen worden voorgelegd aan de bevoegde Belgische diplomatieke post en bijgevolg niet ‘verloren’ zijn.

Verder wijst de Raad erop dat in de mate dat de schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten, daargelaten de vraag of artikel 8 van het EVRM een motiveringsplicht inhoudt, verzoekers bezwaarlijk kunnen verwachten dat de motivering die blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing die op dezelfde dag als de bestreden bevelen ter kennis werd gebracht, nog eens wordt herhaald in de bestreden bevelen. Tevens hebben verzoekers aldus de mogelijkheid benut om beroep in te stellen tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

Door zich te beperken tot een herhaling van de in hun machtigingsaanvraag aangehaalde elementen en van hun eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent te ontkrachten of te weerleggen, tonen verzoekers *in casu* geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, in combinatie met de motiveringsplicht, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN